

ΓΙΩΡΓΟΣ Ι. ΨΑΡΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το ζωογόνο φυσικό περιβάλλον απειλείται! Μια αδίστακτη οικονομική πραγματικότητα δεν υπολογίζει τίποτα πια. Έτσι, οι Μικροί Επαναστάτες, μια μυστική οργάνωση νέων παιδιών με ελληνική επαναστατική ψυχή, αναλαμβάνουν δράση! Με τις απίστευτες ενέργειές τους, το πολιτικοοικονομικό σύστημα κινδυνεύει να βουλιάξει στο απόλυτο χάος...

Όμως, ένας νέος κόσμος αναδύεται: ένας κόσμος μουσικής, χαράς, έρωτα, ξεγνοιασιάς, αθλητισμού και παιχνιδιού μέσα στο πράσινο της φύσης και κάτω απ' το γελαστό βλέμμα του ήλιου!

Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα, γεμάτο χαρούμενη δράση με ήρωες νέα παιδιά, όπου εμπλέκονται με χαριτωμένο τρόπο το κύπελλο ποδοσφαίρου του Euro 2004 της Πορτογαλίας, το κύπελλο Eurobasket 2005 του Βελιγραδίου και το τραγούδι “Number One” της Έλενας Παπαρίζου!

ΦΩΤΟ: ΣΧΟΙΝΟΠΛΟΚΑΚΗΣ Δ.

Ο Γιώργος Ψαράκης κατάγεται από τα Χανιά της Κρήτης. Έχει κάνει βασικές σπουδές στην Πληροφορική στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Γραφικών Τεχνών και Πολυμέσων του Ανοιχτού Πανεπιστημίου Πατρών. Εργάζεται ως καθηγητής στη Β/θμια Εκπαίδευση και παράλληλα ασχολείται με τη συγγραφή βιβλίων. Στα ενδιαφέροντά του ανήκουν η μουσική, η ζωγραφική, η τέχνη, ο αθλητισμός, ο προγραμματισμός, το σκάκι και γενικότερα τα παιχνίδια κ. α. Τον συγγραφέα χαρακτηρίζει ένα ιδιαίτερο διαθεματικό στίλ συγγραφής και μέχρι στιγμής έχει εκδοθεί ένα ακόμα βιβλίο του με σπαζοκεφαλίες, το "ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ" από τις εκδόσεις Λιβάνη.

ΓΙΩΡΓΟΣ Ι. ΨΑΡΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ψ α ρ α κ ι

ΧΑΝΙΑ 2005

Τίτλος βιβλίου: ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ
Συγγραφέας: ΓΙΩΡΓΟΣ Ι. ΨΑΡΑΚΗΣ
Ιστοσελίδα βιβλίου: www.7777777.gr

ISBN: 960-88910-0-0
Copyright 2005: ΓΙΩΡΓΟΣ Ι. ΨΑΡΑΚΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ Ι. ΨΑΡΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ψ α ρ α κ ι

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ ΕΝΤΥΠΗΣ
ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΜΟΡΦΗΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Φίλη αναγνώστρια, φίλε αναγνώστη!

Ευχαριστώ για την προτίμηση που έδειξες προς το βιβλίο αυτό και ελπίζω να μείνεις ευχαριστημένος.

Θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι έκανα κάθε προσπάθεια για μια ποιοτική έκδοση του έργου και ότι έγραψα από καρδιάς! Αν οι Μικροί Επαναστάτες κατορθώσουν να σε αγγίξουν, να σε κάνουν να γελάσεις και να προβληματιστείς τότε θεωρώ ότι πέτυχε ο σκοπός μου!

Ευχαριστώ θερμά όλους που με τον οποιονδήποτε τρόπο βοήθησαν στην έκδοση του βιβλίου!

Ο εκδότης-συγγραφέας

Γιώργος Ψαράκης

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στα νέα παιδιά

1. Το ποίημα

 ε γελαστά, ζωηρά βλέμματα και πολύ κέφι, πάρα πολλά παιδιά σε όλη την Ελλάδα ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους. Δε βλέπουν την ώρα να ξεκινήσουν και να φτάσουν στον προορισμό τους. Είναι γεμάτα προσμονή να συναντήσουν εκεί τους φίλους και τις φίλες τους. Είναι γεμάτα χαρά, γιατί θα έχουν την τύχη να παρευρεθούν σε μια σημαντική συνάντηση. Είναι γεμάτα ενθουσιασμό, γιατί βλέπουν τη ζωή τους να γίνεται μια αληθινή περιπέτεια!

Το βράδυ της Πέμπτης 28 Ιουνίου 2007, ένα συνταρακτικό γεγονός αναγκάζει όλα τα τηλεοπτικά κανάλια και τις εφημερίδες να το αναφέρουν. Μια αθηναϊκή εφημερίδα έχει την επόμενη μέρα πρωτοσέλιδο το ακόλουθο άρθρο:

"Οι Μικροί Επαναστάτες ξαναχτύπησαν! Όπως ανακοινώθηκε από το διοικητή του αστυνομικού τμήματος του Νομού Χανίων, Μανόλη Γιαβεράκη, άγνωστος ή άγνωστοι κατέστρεψαν χτες τη νύχτα ολοσχερώς τις κεραίες αναμετάδοσης των τηλεοπτικών καναλιών και των εταιριών κινητής τηλεφωνίας που ήταν τοποθετημένες στο λόφο της Ανάφολης, κοντά στην πόλη των Χανίων.

Ας θυμίσουμε στους αναγνώστες μας ότι παρόμοια περιστατικά καταστροφών κεραιών έχουν σημειωθεί τους τελευταίους μήνες σε πάρα πολλά σημεία της Ελλάδας, πάντα με την υπογραφή των Μικρών Επαναστατών σε σχετικές προκηρύξεις. Ήταν όμως η πρώτη φορά που επιλέχθηκε ένας τόσο σημαντικός στόχος: ένας λόφος με πάρα πολλές κεραίες και ειδικό δορυφορικό εξοπλισμό αξίας πολλών χιλιάδων ευρώ.

Θεωρείται βέβαιο ότι πρόκειται πάλι για την οργάνωση Μικροί Επαναστάτες, αν και ακόμα δεν έχει εμφανιστεί προκήρυξη που να το επιβεβαιώνει. Υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι οι κυριότεροι λόγοι τους οποίους επικαλείται η οργάνωση αυτή για τα χτυπήματά της είναι περιβαλλοντικοί. Είναι λοιπόν σίγουρο ότι στην προκήρυξή της θα αναφέρει την καταστροφή του πευκοδάσους που υπήρχε

παιλιότερα στο λóφο και έπεσε θύμα της τηλεόρασης και εταιριών κινητής τηλεφωνίας”.

Ο αρθρογράφος δεν έπεσε έξω στην εκτίμησή του, καθώς αυτά ακριβώς αναφέρονταν στην προκήρυξη που εμφανίστηκε αργότερα.

Στο μέγαρο της αστυνομίας Νομού Χανίων, ο αστυνομικός διοικητής Μανόλης Γιαβεράκης σηκώνει το τηλέφωνο. Στην άλλη γραμμή είναι ο γενικός αστυνομικός διοικητής Κρήτης Απόστολος Καλδάκης που τηλεφωνεί από Ηράκλειο.

«Μανόλη», λέει ο διοικητής Κρήτης. «Νομίζω ότι πρέπει να σ' τα ψάλω λιγάκι. Ολόκληρος λóφος γκρεμίστηκε πάνω στο κεφάλι σου και συ δεν έχεις πάρει ακόμα χαμπάρι! Τι έκανες μέχρι στιγμής για τον εντοπισμό των δραστών; Τίποτα!»

Βουβός, χωρίς να απαντά ο Γιαβεράκης, νοιώθει στο τηλεφώνημα μια ψυχρολουσία.

«Δε νομίζεις», συνεχίζει ο διοικητής, «ότι αρκετά μας έχουν ταλαιπωρήσει αυτοί οι αυτοαποκαλούμενοι Μικροί Επαναστάτες; Η χτεσινή ενέργεια ξεπερνάει σε θρασύτητα κάθε προηγούμενή τους. Μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι κάθε φορά που ακούω το θέμα στις διαβουλευμένες ειδήσεις!»

«Κύριε διοικητά», απαντά ο Γιαβεράκης, «θα κάνω τα πάντα για να βρω τους δράστες. Η τελευταία τους ενέργεια ήταν αυτή!»

«Αυτά μας τα 'παν κι άλλοι. Μακάρι. Σ' το εύχομαι, Μανόλη, γιατί αλλιώς αλίμονό μας. Αν δε βρούμε σύντομα τους δράστες, κινδυνεύει και η δική σου και η δική μου θέση! Στα κεντρικά της Αθήνας, είναι σχεδόν σίγουροι ότι η φωλιά της οργάνωσης βρίσκεται στην Κρήτη, καθώς όπως ξέρεις, από τα χτυπήματα σε όλη την Ελλάδα που έφεραν τη σφραγίδα των Μικρών Επαναστατών, περίπου το ένα τρίτο έχουν σημειωθεί στο νησί».

«Ναι, είναι φανερό, κύριε διοικητά. Κι εγώ το έχω σκεφτεί αυτό. Σας υπόσχομαι και σας το ξαναλέω, κύριε διοικητά: η ενέργεια αυτή ήταν η τελευταία τους!» απαντά αποφασισμένος ο Γιαβεράκης, που μετά το χτεσινό χτύπημα έχει την πολύ έντονη προαίσθηση ότι το αρχηγείο της οργάνωσης βρίσκεται στην περιοχή ευθύνης του: στο Νομό Χανίων!

«Αυτό ήθελα να ακούσω, Μανόλη. Χαίρομαι που φαίνεται αποφασισμένος. Θα σου στείλω με φαξ φωτοαντίγραφα από όλα τα έγγραφα που έχουμε εδώ για τη σπείρα αυτή. Και θέλω σύντομα καλά νέα. Εντάξει;»

«Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε!»

Ο Γιαβεράκης κλείνει το τηλέφωνο ενώ ταυτόχρονα φωνάζει νευριασμένος προς τον υπασπιστή του:

«Λάκη, θα στηθείς σαν το τσολιά δίπλα στο μηχάνημα του φαξ! Θα έρθουν κάποια έγγραφα και πρέπει να τα πάρω χωρίς ούτε δευτερόλεπτο καθυστέρηση!»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά!» απαντά ο υπασπιστής του Παντελής, ένας συμπαθητικός τριανταπεντάρης, με όμορφα χαρακτηριστικά προσώπου.

Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, δυο δεκαεφτάχρονα παιδιά ανεβαίνουν σιγοσφυρίζοντας στο λόφο με την αρχαία πολιτεία, κοντά στην πόλη των Χανίων. Αναπνέουν με ευχαρίστηση τον ευδιαστό αέρα της φύσης.

«Μάκη», αρχίζει να λέει το ένα «σ' το έχω πει, φίλε μου, αλλά θα σ' το ξαναπώ, να ξελαφρώσω. Κοντεύω να τρελαθώ απ' τον έρωτά μου για την Ντίνα. Δεν είναι κούκλα; Δεν είναι πανέμορφη; Δεν είναι υπέροχη; Τι λες;»

«Ναι, είναι. Αλλά μην τρελαθείς κιόλας, Πέτρο».

«Μα δε με καταλαβαίνεις; Δεν μπορεί να βγει το προσωπάκι της απ' το μυαλό μου. Όλο ονειροπολώ και τη σκέφτομαι: τα πανέμορφα μάτια της, που σε κοιτάζουν τόσο γλυκά, το πρόσωπό της, τις κινήσεις της... Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτ' άλλο τώρα τελευταία».

«Τι να σου πω, Πέτρο. Γιατρό για τον έρωτα δεν ξέρω», λέει ο Μάκης χαμογελώντας. «Πάντως ευτυχώς εγώ δεν έχω αρρωστήσει απ' αυτό».

Έχουν φτάσει σ' ένα καταπράσινο δασάκι ψηλά στην πλαγιά και πλησιάζουν την αρχαία πολιτεία. Κάνουν μια στάση και κάθονται σε δυο πέτρες στη σκιά των δέντρων. Ο Πέτρος βγάζει από την τσέπη του ένα φύλλο χαρτί.

«Μάκη, θα σου δείξω κάτι, να μου πεις τη γνώμη σου. Όμως μη κάνεις κουβέντα σε κανέναν, έτσι;»

«Πέτρο, ό,τι πεις».

«Να, Μάκη. Διάβασε αυτό εδώ. Είναι ένα ποίημα. Λέω να το βάλω κρυφά στην τσάντα της Ντίνας, αλλά θα ήθελα πρώτα να το διαβάσεις. Αυτή τη στιγμή διαθέτεις περισσότερη λογική από μένα, νομίζω. Πάνω στη ζάλη του έρωτα, φοβάμαι μήπως κάνω κάτι λάθος».

Ο Πέτρος απλώνει στο φίλο του το χαρτί με το ποίημα. Ο Μάκης το παίρνει στα χέρια του και αρχίζει να το διαβάζει. Σε λίγο, ένα χαμόγελο διαγράφεται στα χείλη του αλλά συνεχίζει να διαβάζει.

Καλή μου Κωνσταντίνα μου, κοπέλα μου γλυκιά μου,
πάρε αυτό το ποίημα, σ' το δίνει η καρδιά μου.

Ωραίο κορίτσι σπάνιο, με γοητεία και χάρη,
όλες του κόσμου τις αρετές, και χάρες έχεις πάρει.

Να ξέρεις, Ντίνα, πως ποτέ, μέχρι να σε γνωρίσω,
δεν έτυχε να ερωτευτώ, και άλλη ν' αγαπήσω.

Σε γνώρισα και έμαθα, έρωτας τι σημαίνει,
πανέμορφο κορίτσι μου, καρδιάς μου καλεσμένη.

Το ποίημα τούτο έλεγα, πολύ καλά να κρύψω,
μα η καρδιά μου νίκησε, και είπα να σ' το δείξω.

Αλλά ποιο είναι τ' όνομα, και το επίθετό μου,
αργότερα θα σου το πω, κορίτσι μου γλυκό μου.

Ντίνα, είσ' ένας άγγελος, είσαι ένα διαμάντι,
είσαι μία γλυκιά θεά, αρχαίου ιεροφάντη.

Το βλέμμα σου σαν με κοιτάς, μεσ' στην ψυχή μου μπαίνει,
και την καρδιά μου ο Έρωτας, στο κέντρο πετυχαίνει.

Ίδια θεά είσαι μάτια μου, Ολυμπογεννημένη,
μία μικρή πριγκίπισσα, παραμυθοβγαλμένη.

N...

Ύστερα από δύο λεπτά ο Μάκης έχει διαβάσει το ποίημα, το οποίο αποτελείται συνολικά από εκατό στίχους!

Κατάπληκτος, ανασηκώνει το βλέμμα του προς τον Πέτρο χαμογελώντας.

«Μόνος σου το έγραψες αυτό;»

«Ναι, Μάκη. Τι γελάς;»

«Δεν ήξερα τόσο καιρό ότι έκανα παρέα με έναν ποιητή! Είναι καλό. Αλλά σίγουρα αποφάσισες να το δώσεις στην Ντίνα; Χωρίς να έχει υπογραφή; Και πού θα ξέρει το κορίτσι ποιος είναι ο ποιητής, να του απαντήσει; Λες αλήθεια, ρε Πέτρο, ότι θα της το δώσεις κρυφά;»

«Εσύ τι λες;»

«Εε, να. Ίσως το έγραψες, για να ξελαφρώσεις λίγο!», λέει γελώντας ο Μάκης.

«Όχι, Μάκη. Αποφάσισα να κάνω αυτό που σου είπα ελπίζοντας να τη συγκινήσω. Να προετοιμάσω το έδαφος δηλαδή. Και αργότερα θα της φανερώσω ότι εγώ της το έδωσα. Αλλά σ' το έδειξα μήπως έχεις κάτι να μου πεις, κάτι να παρατηρήσεις. Πρέπει να είναι τέλειο, Μάκη, καταλαβαίνεις;»

Ο Μάκης ξαναδιαβάζει κάποιους στίχους.

«Άσ' το όπως είναι!», λέει χαμογελώντας. «Αλλά θα ήθελα να με ενημερώσεις για τη συνέχεια του σίριαλ. Εντάξει;»

«Εντάξει. Ελπίζω να είναι καλή».

Έπειτα από λίγο ο Πέτρος συνεχίζει:

«Όσο για το θέμα με τις κεραίες, Μάκη, πρέπει να σου πω ότι ίσως έχουμε παρατραβήξει το σκοινί. Φαντάζεσαι να πάμε φυλακή;»

«Μη φοβάσαι. Ήμασταν τόσο προσεκτικοί και τα είχαμε οργανώσει όλα τόσο τέλεια, που κανείς δεν μπορεί να μας υποψιαστεί. Το μόνο που με ανησυχεί είναι η τεράστια εξάπλωση της ομάδας μας. Όση εχεμύθεια κι αν έχουν ορκιστεί όλοι μέσα στην ομάδα, δεν μπορώ να μη σκέφτομαι ότι μπορεί κάτι να διαρρεύσει».

Οι δύο φίλοι συνεχίζουν να ανεβαίνουν και σε λίγο φτάνουν στην κορυφή του λόφου. Ατενίζουν την όμορφη θέα από εκεί ψηλά.

«Ναι, είχες δίκιο, Μάκη, που ήθελες να έρθουμε. Πολύ ωραία θέα έχει από εδώ πάνω. Κάτι ήξεραν αυτοί που έχτισαν εδώ τον πρώτο οικισμό».

«Κοίτα, Πέτρο!» φωνάζει ο Μάκης στο φίλο του δείχνοντάς του ένα λόφο πιο πέρα. «Φτιάχνουν ξανά τις κεραίες στο λόφο της Ανάφολης!»

Πραγματικά. Στο λόφο απέναντί τους φαίνονταν άνθρωποι να δουλεύουν.

Ένα πανδαιμόνιο επικρατεί την ίδια στιγμή στο αστυνομικό μέγαρο του Νομού Χανίων. Τα νεύρα του διοικητή Γιαβεράκη έχουν σπάσει. Φωνάζει προς όλες τις κατευθύνσεις με απειλές και πού και πού με βρισιές. Ο καημένος υπασπιστής του, είναι ο πρώτος που πληρώνει την κακή διάθεση του διοικητή.

Ο διοικητής έχει δώσει εντολή να φέρουν στο γραφείο του ένα μεγάλο τραπέζι. Το τραπέζι αργεί να έρθει και ο διοικητής έχει ανάψει. Επιτέλους το φέρνουν. Ο Γιαβεράκης ζητά να τοποθετήσουν πάνω στο τραπέζι όλους τους φακέλους με τις ανοιχτές υποθέσεις της οργάνωσης των Μικρών Επαναστατών, τα έγγραφα που ήρθαν με φαξ από Ηράκλειο, καθώς και το φάκελο για τα χτεσινά γεγονότα. Καμιά δεκαριά χτυπήματα έχουν γίνει στο Νομό Χανίων και αρκετά ακόμα στην υπόλοιπη Κρήτη. Κοιτάζει επίμονα τα έγγραφα των φακέλων και κάθε τόσο βάζει τις φωνές στον καημένο τον υπασπιστή του, για κάποιες μικρές παρατυπίες που παρατηρεί.

«Αυτό εδώ το παλιόχαρτο ποιος το έχει υπογράψει;» φωνάζει κάποια στιγμή.

Πράγματι, από το έντυπο που έχει μπροστά του λείπει το όνομα του συντάκτη. Πρόκειται για ένα έγγραφο που αφορά την τρίτη υπόθεση των Μικρών Επαναστατών. Μόνο η υπογραφή υπάρχει. Ο υπασπιστής κοιτάζει την υπογραφή.

«Είναι η υπογραφή του Κώσταρη, κύριε δ... δ... δ... διοικητά!» απαντά τρομαγμένος ο Παντελής.

«Καλά. Σκάσε τώρα», λέει κοφτά ο Γιαβεράκης συνεχίζοντας το διάβασμα του εγγράφου.

Ενώ αρχικά οι ενέργειες με την υπογραφή των Μικρών Επαναστατών περιορίζονταν σε μικροζημιές, όπως σπασίματα αυτοκινήτων ορισμένων στελεχών πολυεθνικών και άλλων εταιριών, που δρούσαν αλόγιστα σε βάρος του περιβάλλοντος ή παρόμοιες μικροφθορές, οι τελευταίες χαρακτηρίζονταν από βίαια σημάδια. Όλα τα χτυπήματα είχαν κάποια ιδεολογική αιτιολόγηση και οι Μικροί

Επαναστάτες επικαλούνταν συνήθως την προστασία του περιβάλλοντος. Οι λόγοι για τους οποίους γίνονταν τα χτυπήματα, γράφονταν σε προκηρύξεις που στη συνέχεια έβλεπαν το φως της δημοσιότητας. Ο Γιαβεράκης έχει τώρα μπροστά του όλες τις προκηρύξεις και τις ξεφυλλίζει.

«Πού είναι η προκήρυξη για το χτεσινό χτύπημα;» φωνάζει, κατατρομάζοντας τον υπασπιστή του, ο οποίος τακτοποιεί τα έγγραφα των φακέλων που ο διοικητής έχει κάνει άνω κάτω.

«Δ... δ... δ... δεν έχει δ... δ... δ... δοθεί τίποτα ακόμα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά», απαντά ο Παντελής.

«Να μου τη φέρεις αμέσως, Λάκη, όταν τη δώσουν αυτοί οι διαβουλευμένοι. Ακούς; Αμέσως!»

«Μάλιστα, κύριε δ... δ... δ... διοικητά».

Ο υπασπιστής Παντελής, που συχνά τον φωνάζουν και Λάκη, κουνά καταφατικά το κεφάλι του. Πράγματι, σε λίγη ώρα, παραδίδει στο Γιαβεράκη την προκήρυξη για το χτεσινό χτύπημα, η οποία εμφανίστηκε στα γραφεία κάποιας εφημερίδας.

Ο Γιαβεράκης παίρνει στα χέρια του την προκήρυξη. Είναι ένα μικρό φύλλο χαρτί. Στη μια πλευρά του αναγράφεται καλλιτεχνικά η φράση ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ. Στην άλλη πλευρά αναφέρονται οι λόγοι του χτυπήματος.

Μια ασυνήθιστα μεγάλη κίνηση παρατηρείται σήμερα στο όμορφο κτήριο του Συλλόγου Νέων, το οποίο είναι χτισμένο πάνω σε μια πλαγιά του λόφου της Αλεπούς, στα νότια της πόλης των Χανίων. Παιδιά μπαινοβγαίνουν, καθαρίζουν, στολίζουν, ποτίζουν τους κήπους και τα δέντρα των εξωτερικών χώρων και κουβαλάνε πράγματα μέσα κι έξω. Τα πέρα δώθε των παιδιών θυμίζουν ένα εργατικό μελισσολόι.

«Τι ώρα έχει οριστεί η έναρξη για αύριο;» ρωτά ένα παιδί.

«Στις εννιά το πρωί», απαντά ένα άλλο.

Ένα μικρό τετράποδο τρέχει πέρα δώθε, γαβγίζει στα παιδιά, χοροπηδάει και κάνει τις τρέλες του. Είναι το έξυπνο σκυλάκι τους, ο Τζακ.

«Ηλίθιε! Βλάκα!» φωνάζει ο διοικητής Γιαβεράκης στον αστυνόμο Διονύση, που στέκεται μπροστά του. «Και τόσο καιρό γιατί δε μου το είχες πει αυτό; Πριν τρεις μήνες μου λες ότι πρωτοείδες αυτό το χαρτί», συνεχίζει εκνευρισμένος ο διοικητής κόβοντας βόλτες νευρικά στο γραφείο του, κρατώντας στο χέρι το φυλλάδιο που μόλις του έδωσε ο υφιστάμενός του. «Ευτυχώς που ξύπνησες, έστω κι αργά!»

«Μα σας είπα, κύριε διοικητά. Δε θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ κάτι τέτοιο!» απαντά ο Διονύσης. «Και θα ήθελα να σας παρακαλέσω κάτι. Μη μαθευτεί ότι εγώ σας έδωσα αυτές τις πληροφορίες. Ας μην ανακατέψουμε το γιο μου, κύριε διοικητά. Ξέρετε, είναι καλό παιδί. Και οι φίλοι του επίσης. Μου φαίνεται απίστευτη αυτή η ιστορία!».

«Καλά, καλά. Πήγαινε τώρα, Διονύση».

Ο διοικητής κοιτάζει το φυλλάδιο που κρατάει στο χέρι. Ο υφιστάμενός του το είχε βρει στα συρτάρια του γιου του. Είναι ένα είδος διακήρυξης, που υπογράφεται από το Σύλλογο Νέων. Ο διοικητής το διαβάζει ξανά, πιο προσεκτικά.

"...επίσης στις πρωταρχικές αρχές της ομάδας μας ανήκει και η υπεράσπιση της φύσης από την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευσή της. Θα υπερασπιστούμε τις αρχές μας με οποιοσδήποτε ενέργειες, είτε νόμιμες είτε παράνομες..."

«...είτε νόμιμες είτε παράνομες...», μουρμουρίζει ο διοικητής χαμογελώντας θριαμβευτικά και κολλώντας το βλέμμα του σ' αυτή τη φράση. «Καλά, τι βλάκας κι αυτός ο Διονύσης! Αυτή η φράση δεν του χτύπησε στο μάτι, ώστε να μου αναφέρει το θέμα τόσο καιρό;»

«Παντελή!» σκληρίζει.

Ο υπασπιστής του παρουσιάζεται στην πόρτα.

«Δ... δ... δ... διατάξτε, κύριε δ... δ... διοικητά».

«Να έρθει ξανά εδώ ο αστυνόμος Διονύσης. Τσακίσου να τον βρεις γρήγορα!»

Ο αστυνόμος Διονύσης παρουσιάζεται ξανά σε λίγο.

«Διονύση, θα μάθεις με τρόπο και θα μου φέρεις οποιοσδήποτε άλλες πληροφορίες μπορείς να συγκεντρώσεις για τις δραστηριότητες του γιου σου. Είτε πρόκειται για φυλλάδια είτε πρόκειται για τους φίλους του, είτε για το ποιος κάνει κουμάντο σ' αυτή τη σφηκοφωλιά που

ανακαλύψαμε! Τη Δευτέρα θέλω από σένα μια πλήρη αναφορά γι' αυτά. Κοίτα να δεις που τόσο καιρό περνούσαμε τις σφήκες για μέλισσες! Κοίτα να δεις! Και μην ανησυχείς. Ούτε θα πάθει ούτε θα μάθει τίποτα ο γιος σου. Αλλά κι εσύ μην πεις τίποτα σε κανέναν, ακούς; Σε κανέναν! Ούτε εδώ μέσα. Κατάλαβες;»

Όταν φεύγει ο αστυνόμος, ο διοικητής παίρνει στο ένα χέρι την προκήρυξη για το χτεσινό χτύπημα των Μικρών Επαναστατών, ενώ εξακολουθεί να κρατά στο άλλο το φυλλάδιο του Συλλόγου Νέων που του έδωσε ο Διονύσης. Τα συγκρίνει.

«Ναι!» φωνάζει θριαμβευτικά. «Δε χωράει αμφιβολία. Οι ίδιοι είναι. Απίστευτο! Ποιος θα το περίμενε απ' τα παλιόπαιδα. Τέτοιο θράσος!» Το κείμενο της διακήρυξης σε κάποια σημεία είναι σχεδόν όμοιο με τη προκήρυξη:

"...Ήταν ένα χτύπημα που είχαμε προειδοποιήσει γι' αυτό. Στόχος μας είναι η υπεράσπιση της φύσης από την ανεξέλεγκτη εκμετάλλευσή της. Οι αρχές μας θα υπερασπίζονται με οποιοσδήποτε ενέργειες, είτε νόμιμες είτε παράνομες..."

Αργά το απόγευμα, ένα όμορφο δεκαεξάχρονο κορίτσι επιστρέφει κουρασμένο σπίτι του από το κτήριο του Συλλόγου Νέων. Είναι η Κωνσταντίνα, η ηρωίδα του ποιήματος του Πέτρου. Όλη μέρα βοήθησε στο συγύρισμα, σκούπισε και σφουγγάρισε μεγάλο μέρος της κεντρικής αίθουσας και κουβάλησε καρέκλες. Μπορεί να είναι κουρασμένη, αλλά νοιώθει μέσα της μεγάλη ικανοποίηση. Οι δραστηριότητες του συλλόγου είναι τόσο ποικίλες και τόσο ενδιαφέρουσες, που νοιώθει μια πληρότητα μέσα της. Η ζωή της έχει αποκτήσει έναν πολύ ωραίο σκοπό!

Την συναρπάζει η τεράστια δυναμική της ομάδας της! Δεν είναι και λίγο μέσα σε δύο χρόνια να έχουν αποκτήσει έναν τόσο ωραίο ιδιόκτητο χώρο! Ούτε είναι λίγο μέσα σε δύο χρόνια να έχουν προσχωρήσει στους Μικρούς Επαναστάτες τόσο πολλά, γεμάτα ενθουσιασμό, παιδιά! Γύρω στα δεκαπέντε χιλιάδες τα υπολογίζει. Αύριο θα ανακοινωθεί στη συγκέντρωσή τους ο ακριβής αριθμός των μελών. Θυμάται την περσινή συγκέντρωση όπου τότε, μετά από ένα χρόνο ύπαρξης της ομάδας, τα

μέλη ήταν χίλιοι τετρακόσιοι νέοι και νέες. Έχουν δεκαπλασιαστεί λοιπόν φέτος; Μα αυτό μοιάζει με χιονοστιβάδα!

Βέβαια, πολλά παιδιά στα οπακ, τα οπτικοακουστικά κανάλια επικοινωνίας της ομάδας της, εξέφραζαν έντονα τις αμφιβολίες τους για τις παράνομες δραστηριότητες και μάλιστα πολλά αρνούνταν να συμμετάσχουν σ' αυτές. Υποστήριζαν ότι δεν υπάρχει τέτοια ανάγκη αντιπείνοντας ότι αρκεί η μαζική συμμετοχή σε πιο ήρεμες δράσεις. Εξάλλου είχαν κι αυτές τρομακτικά αποτελέσματα!

Η Κωνσταντίνα θυμάται την απόφαση των παιδιών της ομάδας πριν τέσσερις μήνες, να μποϊκοτάρουν εντελώς τις σοκολάτες και τα γάλατα μέχρι να πέσουν οι τιμές, οι οποίες είχαν αυξηθεί παράλογα. Η απόφαση εκτελέστηκε μαζικά και συνοδεύτηκε από επιστολή προς τις μεγαλύτερες σοκολατοβιομηχανίες και γαλακτοβιομηχανίες, με την οποία ζητούσαν τη μείωση των τιμών. Τα παιδιά κατόρθωσαν να πείσουν αρκετό κόσμο να συμμετάσχει στο μποϊκοτάζ, και οι βιομηχανίες τρομοκρατημένες, έπειτα από τρεις εβδομάδες έριξαν τις τιμές! Η Κωνσταντίνα χαμογελά ικανοποιημένη.

Οι γονείς της και η μικρή της αδερφή λείπουν από το σπίτι. Κάνει ένα ντους και τρώει κάτι πρόχειρο. Πηγαίνει στο δωμάτιό της. Κοιτάζεται στον καθρέφτη, για να διαπιστώσει αν υπάρχουν σημάδια κούρασης στο πρόσωπό της.

Είναι ένα όμορφο κορίτσι η Κωνσταντίνα με υπέροχα μάτια και μαύρα μαλλιά. Τελευταία έχει ψηλώσει, και τα σημάδια της εφηβείας στο σώμα της είναι ορατά. Αλλά και η αόρατη πλευρά της εφηβείας έχει κυριεύσει σιγά σιγά την Κωνσταντίνα, η οποία νοιώθει συχνά τα μυστηριώδη αλλά γλυκά σκιρτήματα του έρωτα. Συνεχίζει να κοιτάζει το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

"Αύριο θα γίνει η συγκέντρωση", σκέφτεται. "Πρέπει να είμαι όμορφη αύριο. Πρέπει; Και γιατί πρέπει; Γιατί θέλω να αρέσω;"

Ξεφεύγει λίγο απ' τις φιλάρεσκες σκέψεις της. Λέει να πάρει τηλέφωνο την κολλητή της Αναστασία. Παίρνει την τσάντα της για να βγάλει το κινητό, αλλά το μάτι της πέφτει σ' ένα διπλωμένο χαρτί, δίπλα στη συσκευή. Το παίρνει, το ανοίγει και αρχίζει να το διαβάζει απορημένη.

"Μα τι είναι αυτό;" σκέφτεται, καθώς έχει διαβάσει τις τέσσερις πρώτες προτάσεις. Ρίχνει έκπληκτη μια συνολική ματιά και στις δύο σελίδες του χαρτιού και αρχίζει να ξαναδιαβάζει από την αρχή προσεκτικά.

Ί...

♥ Ντίνα, αν θα 'θελες κι εσύ, να πιάσουμε φιλία,
θα έκανες το όνειρο, πραγματική ιστορία.

Αν θες στοιχεία για μένανε, ποιος είμαι που σου γράφει,
κάνε λιγάκι υπομονή, κάποια στιγμή θα μάθεις.

Έχω ένα τόξο δυνατό, νου και καρδιά ρωτάει,
και του Οδυσσέα το τόξο του, στο στόχο ξεπερνάει.

Ίσως να ήθελες απλά, κάποιον να σ' αγαπάει,
εμένα πάλι διάλεξε, κορίτσι μου του Μάη.

Σαν με κοιτούν τα μάτια σου, που έρωτα σκορπίζουν,
νοιώθω να με μαγεύουνε, και να με υπνωτίζουν.

Αγνά, μεγάλα, φωτεινά, πανέμορφα ματάκια,
και της αθώας σου ψυχής, σεμνά παραθυράκια.

Ίσως να έμοιασες θεάς, ίσως στην Αφροδίτη,
και σαν εσένα άλλη καμιά, δεν είναι στον πλανήτη.

Είσαι καλή μου θησαυρός, χρυσάφι και πλατίνα,
και είσαι και πανέμορφη, καλή μου Κωνσταντίνα.

N...

Το πρόσωπό της ολοένα και παίρνει μια έκφραση έκπληξης και χαμόγελου. Το θέμα είναι ότι ο ποιητής είναι άγνωστος.

«Πολύ ωραίο ποίημα!» μονολογεί, και το πρόσωπό της παίρνει μια χαρούμενη όψη. «Στ' αλήθεια για μένα γράφτηκε; Με έχει ερωτευτεί κάποιος; Ποιος όμως; Σίγουρα κάποιος απ' το σύλλογο. Μήπως είναι αυτός που υποψιάζομαι;»

Ξαφνικά ακούγονται θόρυβοι στην πόρτα. Κάποιοι μπαίνουν σπίτι. Κρύβει στα γρήγορα το ποίημα και βγαίνει απ' το δωμάτιό της χαμογελαστή. Η μαμά της κι η μικρή της αδερφή έχουν έρθει.

«Πώς πήγε η γιορτούλα με το μπαλέτο; Χόρεψε καλά η Λίτσα, μαμά;»

«Υπέροχη ήταν!» απαντά η κυρία Μαρία, η μητέρα της Κωνσταντίνας και της Λίτσας, μια όμορφη καλοντυμένη γυναίκα. «Όπως και όλα τ' άλλα κοριτσάκια».

«Κρίμα που δεν ήρθες, Ντίνα, να μας δεις», λέει η Λίτσα πέφτοντας στην αγκαλιά της αδερφής της.

«Δυστυχώς είχα δουλειές στο Σύλλογο Νέων, όπως σου είχα πει. Δεν πειράζει. Σε έχω δει τόσες και τόσες φορές εδώ μέσα στο σπίτι να χορεύεις αδερφούλα», απαντά η Κωνσταντίνα, φιλώντας γλυκά τη μικρή της αδερφή. «Σαν κουκλίτσα είσαι μ' αυτά τα ρούχα! Ο μπαμπάς πού είναι μαμά;»

«Δεν ξέρω. Δοκίμασα να τον πάρω στο κινητό, αλλά τα τηλέφωνα δε λειτουργούν λόγω του χτεσινού χτυπήματος στο λόφο. Υποψιάζομαι ότι εργάζεται ακόμα στο αστυνομικό μέγαρο».

Ο διοικητής Γιαβεράκης έχει στο μεταξύ ηρεμήσει. Βέβαιος ότι έχει στη φάκα τα ποντίκια, σκέφτεται ότι θα περάσει ένα ήρεμο Σαββατοκύριακο. Την επόμενη εβδομάδα θα είναι η σειρά του να δράσει. Αρκετά είχαν δράσει οι Μικροί Επαναστάτες. Θέλει να καρπωθεί μονάχος την επιτυχία συλλαμβάνοντας αυτοπροσώπως τον αρχηγό τους! Έχει πει στο Διονύση να μην πει τίποτα σε κανέναν. Ούτε και μέσα στο αστυνομικό μέγαρο!

Η υπόσχεση που έδωσε στον προϊστάμενό του, θα εκπληρωθεί πολύ σύντομα. Πώς θα του φανεί όταν μάθει ότι οι Μικροί Επαναστάτες είναι μικρά παιδιά που πηγαίνουν ακόμα σχολείο; Σύμφωνα με πληροφορίες του Γιαβεράκη, ο Σύλλογος Νέων αποτελείται αποκλειστικά από παιδιά κάτω των δεκαεπτά χρονών!

Απίστευτο του φαίνεται του ίδιου τα παιδιά εκείνου του συλλόγου, να είναι οι δράστες. Η ένδειξη όμως είναι πεντακάθαρη. Η προκήρυξη και το φυλλάδιο που του έδωσε ο Διονύσης, είναι πανομοιότυπα σε κάποια

σημεία τους! Είναι δυνατόν να έχει κάνει λάθος στην εκτίμησή του;

"Όχι, αποκλείεται", σκέφτεται. "Όλα συγκλίνουν προς αυτό το ενδεχόμενο. Έτσι που ξανασκέφτομαι όλες τις υποθέσεις, πραγματικά όλα ταιριάζουν τέλεια. Ο Σύλλογος Νέων για βιτρίνα, αλλά στην ουσία μια επαναστατική οργάνωση από πίσω: οι καταζητούμενοι, από καιρό, Μικροί Επαναστάτες!" Ξεφυσά βαθιά ανακουφισμένος. "Λες να πετύχω προαγωγή;"

Όλο το απόγευμα ασχολήθηκε με τους φακέλους των χτυπημάτων των Μικρών Επαναστατών. Σηκώνεται να φύγει κοιτάζοντας το ρολόι του.

«Πω, πω! Πήγε εννιά και μισή!» μονολογεί. «Δεν πρόλαβα την εκδήλωση μπαλέτου της κόρης μου. Ας είναι. Ευτυχώς που όλα πάνε καλά».

Η Κωνσταντίνα έχει πέσει στο κρεβάτι της, αλλά έχει ανοιχτό το φως και κρατά στα χέρια της το ποίημα. Το διαβάξει για πέμπτη φορά ενώ μέσα της έχει ανάψει μια ρομαντική φωτιά!

Ε...

Να 'ξερες πόσο σε ποθώ, κοπέλα μου γλυκιά μου,
να 'ρχόσουνα γοργά γοργά, μέσα στην αγκαλιά μου.

Αγγέλου έχεις ομορφιές, αγγέλου έχεις χάρη,
κι η μέση σου λικνίζεται, σα δροσερό κλωνάρι.

♥ **Α**ν θέλεις την αγάπη μου, παντοτινά στη δίνω,
και ότι ακόμα μου ζητάς, στα πόδια σου θ' αφήνω.

Για σε τους άθλους του Ηρακλή, δύναμαι να τελέψω,
για σε στέμμα βασίλισσας, απ' την Αγγλία θα κλέψω.

Για σε θα πέσω από γκρεμό, κι η μάνα μου θα κλάψει,
μα θ' ανεβώ για σε ξανά, κι η μάνα μου θα πάψει.

Είσαι, καλή μου, κόκκινο, της άνοιξης λουλούδι,
και η φωνή σου απαλό, γλυκύτατο τραγούδι.

Λάμπει ο ήλιος στα ψηλά, μα όταν θα προβάλεις,
ζηλεύει τα ματάκια σου, και όλα σου τα κάλλη.

Ο γδόντα πέντε κυνηγοί, το νου μου κυνηγούνε,
μα εγώ τον έχω επάνω σου, και άντε να τον βρούνε.

Πάντα, κοπέλα μου γλυκιά, στο νου μου τριγουρίζεις,
και της καρδιάς μου τους παλμούς, εσύ τους κανονίζεις.

Λουλουδι είσαι κόκκινο, και άρωμα μυρίζεις,
παντού φωτιές και πειρασμούς, στο διάβα σου σκορπίζεις.

Αψίδα αγγελόχρωμη, φωτίζει τα μαλλιά σου,
φεγγοβολούνε έρωτα, τα μάτια τα δικά σου.

Σχέδια κάνω μυστικά, στη σκέψη τη δική μου,
ό,τι είναι πολύτιμο, το κλέβουνε καλή μου.

Μεσάνυχτα σου έρχομαι, μπαλκόνι ανεβαίνω,
σ' αρπάζω με τη νυχτική, μικρή μου και σε παίρνω.

Είσαι κορίτσι σπάνιο, με γοητεία και χάρη,
εσένα μάλλον θα 'κλεβε, αν ζούσε τώρα ο Πάρης.

N...

Η Κωνσταντίνα φαντάζεται τον ποιητή σαν ένα πανέμορφο αγόρι ξανθό, ψηλό, με γαλανά μάτια και ευγενικούς τρόπους. Ποιος όμως είναι έτσι στο σύλλογο; Ή μήπως δεν είναι παιδί του συλλόγου; Μήπως επίσης δεν είναι ψηλός και ξανθός; Μήπως είναι κάποιος κοντός, άσχημος και καμπούρης; Την τρώει η περιέργεια. Τι να κάνει όμως για να μάθει την ταυτότητα του ποιητή; Τίποτα δεν μπορεί να κάνει απ' το να περιμένει. Ξαναδιαβάζει λίγο κάποιους στίχους.

E...

Να 'ταν, καλή μου, δυνατό, να μπεις στα σωθικά μου,
να δεις πυρά, να δεις φωτιές, μα μην καείς γλυκιά μου.

Όταν εσύ γεννήθηκες, χάθηκαν δυο αστεράκια,
γιατί 'ρθαν και κρυφτήκανε, στα δυο σου τα ματάκια.

♥ **Κ**ι ο ουρανός συμφώνησε, να μείνουνε με σένα,
γιατί δεν ειν' άλλη καμιά, πιο όμορφη από σένα.

Όλα τα χρώματα της γης, στα μάτια σου λιμνάζουν,
και τ' αγγελάκια τ' ουρανού, εκεί κι αυτά συχνάζουν.

Ρίχνεις ματιές ερωτικές, παντού φωτιές θα βάζεις,
λουλούδια κόκκινα, πολλά, όλη την ώρα στάξεις.

Ίδια με τριαντάφυλλο, όταν περνάς μυρίζεις,
κι όπου κι αν πας και κάθεσαι, τον τόπο τον στολίζεις.

Τα λόγια σου που μου 'χεις πει, έξυπνη σε προβάλουν,
και σαν γλυκό κελάηδισμα, πάντα στ' αυτιά μου πάλλουν.

Σε έστεψα βασίλισσα, σε θρόνο στην καρδιά μου,
στις διαταγές σου έτοιμος, μικρή πριγκίπισσά μου.

Ίδια στα κάλλη, κούκλα μου, με σένα δε γνωρίζω,
αν ξέρεις κάποια να μου πεις, το ποίημα αυτό το σκίζω.

Κορίτσι όμορφο αγνό, στα χιόνια γεννημένο,
είσαι σε μια ψηλή κορφή, από άγγελο πλασμένο.

Αναψες μέσα μου φωτιά, που όλο και φουντώνει,
γιατί εγώ να καίγομαι, αφού και εσύ 'σαι μόνη;

Ίσως να είμαι τυχερός, κοπέλα μου ωραία,
και λίγο μεσ' στη σκέψη σου, να μ' έφερνες παρέα.

Σ...

Κι ο Πέτρος ονειροπολεί. Σκέφτεται πως η Κωνσταντίνα είναι ένα μικρό σχετικά κορίτσι, μόλις δεκαέξι χρονών. Κι όμως αυτό το μικρό κορίτσι είναι πιο καλό και όμορφο από οποιαδήποτε ωραία γυναίκα έχει δει μέχρι τότε. Και μάλιστα του έχει ανάψει μια φωτιά στην καρδιά, που δεν ξέρει πώς να τη σβήσει! Άραγε τον αγαπά και η Κωνσταντίνα όπως αυτός εκείνη; Θα δεχθεί ή θα αρνηθεί την πρότασή του, όταν της

φανερωθεί; Αρχίζει να πλάθει όνειρα στο μυαλό του. Όλα έχουν την Κωνσταντίνα κι αυτόν μέσα.

Όμως πρέπει να σκεφτεί κι άλλα πράγματα, όπως τα θέματα που θα συζητήσουν αύριο στη συγκέντρωση. Ο νους του όμως ξαναγυρίζει στα γλυκά ονειροπολήματα με τη Κωνσταντίνα!

Η Κωνσταντίνα κρατά διπλωμένο το ποίημα με τα δυο της χέρια. Το αγγίζει στα χείλη της. Νοιώθει μια τεράστια επιθυμία για τον ποιητή, όποιος κι αν είναι. Επιθυμία να τον αγκαλιάσει. Να τον φιλήσει. Να του δώσει όση αγάπη κι αν ζητήσει. Όσο άσχημος κι αν είναι!

"Κι αν είναι κανένας χυδαίος και έτσι που είμαστε αγκαλιασμένοι αρχίσει να με ενοχλεί;" σκέφτεται φοβισμένη. "Και να με πιάνει όπου θέλει και να μη με αφήνει να φύγω;"

Κρύος ιδρώτας την πιάνει. Η φαντασία της αρχίζει να φουντώνει. Έχει παρασυρθεί τόσο απ' αυτές τις αρνητικές σκέψεις, ώστε φαντάζεται πλέον τον εαυτό της γυμνή και δεμένη με σχοινιά στο έλεος αυτού του αδίστακτου ποιητή!

Σκέφτεται όμως πιο ψύχραιμα και χαμογελάει. "Δεν είναι και τόσο πιθανό ένα τέτοιο σενάριο". Φτιάχνει αμέσως με τη φαντασία της ένα πιο ευχάριστο, πιο ρομαντικό, παραμυθένιο. Και ξανά άλλο. Κι άλλο, κι άλλο. Η φαντασία της έχει πάρει φωτιά!

Ξαφνικά η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται η Λίτσα. Κάπως καθυστερημένα, η Κωνσταντίνα προσπαθεί να κρύψει το γράμμα κάτω από τα σεντόνια.

«Γιατί δε χτύπησες την πόρτα πριν μπεις;» φωνάζει ενοχλημένη η Κωνσταντίνα στην αδερφή της.

Η Λίτσα στέκεται ακίνητη και κοιτάζει χάμω με τύψεις. Σε λίγο λέει:

«Να, μόνο ήθελα να σου πω να κοιμηθούμε μαζί αν θες, γιατί μόνη μου δεν μπορώ σήμερα».

Η Κωνσταντίνα την κοιτάζει με αγάπη. Συμπαθεί πολύ την αδερφούλα της. Πάντα την συντροφεύει στα παιχνίδια και ποτέ δεν της λέει όχι.

«Λίτσα, έλα εδώ να σου δείξω κάτι, αλλά δε θα πεις σε κανέναν τίποτα. Μου τ' ορκίζεσαι; Και μετά θα κοιμηθούμε μαζί».

«Εντάξει», απαντά η Λίτσα φιλώντας ένα σταυρό που σχηματίζει με τα δαχτυλάκια της.

Πριν της δώσει το χαρτί, η Κωνσταντίνα την ρωτά:

«Ξέρεις από ποιήματα;»

«Κάτι ποιηματάκια έχουμε κάνει τώρα τελευταία στο σχολείο. Γιατί ρωτάς; Έγραψες μήπως κανένα ποίημα και θες να μου το δείξεις;»

«Όχι. Άλλος το έγραψε και μου το χάρισε. Δες το». Η Κωνσταντίνα δίνει το ποίημα στη μικρή της αδερφή να το διαβάσει.

Η Λίτσα το παίρνει και ξεκινά να το διαβάζει. Όσο διαβάζει τόσο γίνεται και πιο κόκκινη στο πρόσωπο. Φτάνει στα τελευταία στιχάκια:

Ί...

Σαν σε σκεφτώ πάντως εγώ, ο πόθος με τρελαίνει,
εσύ κρατάς το γιατρικό, μικρή μου ερωτευμένη.

Έλα αν θες με αστροφεγγιά, μέσα στην αγκαλιά μου,
μεσ' στα ματάκια σου απαλά, ν' αφήνω τα φιλή μου.

Αν θες δωσ' μου τα χείλη σου, με πάθος να φιλήσω,
τα διψασμένα χείλη μου, έτσι να τα ποτίσω.

Γονάτισα στην Παναγιά, και ζήτησα μια χάρη,
να είμαι εγώ ο τυχερός, κι άλλος να μη σε πάρει.

Αν κι είναι οι στίχοι τούτοι εδώ, με υπερβολή γραμμένοι,
όμως στ' αλήθεια σε ποθώ, Ντίνα μου αγαπημένη.

Πάρε το ποίημα τούτο εδώ, βγαλμένο απ' την καρδιά μου,
εσύ μου το ενέπνευσες, μικρή βασίλισσά μου.

Ωρα είναι δω μου φαίνεται, το ποίημα να σωπαίνει,
για δες και το ακρόστιχο, καρδιάς μου καλεσμένη!

Η Λίτσα ξανακοιτάζει όλο το ποίημα¹ προσπαθώντας να διακρίνει τη φράση της ακροστιχίδας. Και μετά κοιτάζει τη μεγάλη της αδερφή με χαμογελαστά μάτια.

«Υπέροχο είναι!», λέει με ενθουσιασμό στη φωνή. «Ειδικά η ακροστιχίδα».

1. Βλέπε υποσημειώσεις στο τελευταίο φύλλο του βιβλίου

Η Λίτσα κοιτάζει απ' την αρχή το ποίημα και ξαναδιαβάζει την ακροστιχίδα που σχηματίζεται από όλα τα κόκκινα γράμματα, τώρα δυνατά:

«ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΕΙΣΑΙ...»

«Ποιος σου το έδωσε, Ντίνα; Θα μου πεις; Και σου ορκίζομαι, δε θα πω τίποτα σε κανένα».

«Δεν ξέρω, Λίτσα. Στην τσάντα μου το βρήκα. Δε διάβασες στα πρώτα στιχάκια που λέει να κάνω υπομονή; Βέβαια έχω μια υποψία...»

Ο Πέτρος προσπαθεί να συγκεντρωθεί πάνω σε κάποια θέματα που θα ειπωθούν αύριο στη συγκέντρωση, όσο κι αν τα ονειροπολήματα με την Κωνσταντίνα συνεχίζουν να τον τριγυρίζουν.

Δυο χρόνια ζωής κλείνει η ομάδα του. Δυο χρόνια γεμάτα δράση! Το αρχικό ρυακάκι πριν δυο χρόνια, πέρυσι είχε μετατραπεί σε μικρό ποταμάκι και φέτος έχει γίνει μεγάλο ποτάμι που κυλά ορμητικά! Τώρα μια ολόκληρη μεραρχία νέων παιδιών προχωρούν ακάθεκτα. Κυριολεκτικά, σαρώνουν με τη δράση τους τα πάντα!

Αυτός είναι ο αρχηγός, λόγω μιας απίστευτης φάρσας του απίθανου φίλου του Μάκη, πριν δυο χρόνια. Ήταν δεκαπέντε χρονών τότε...

0. Η προϊστορία

 ούνιος 2005. Ο Μάκης, ο κολλητός φίλος του Πέτρου, είναι πραγματική ιδιοφυΐα. Οι ιδέες, που καμιά φορά του έρχονται στο μυαλό, είναι φοβερές! Όμως η τελευταία ιδέα του, ξεπερνά σε πονηριά οτιδήποτε άλλο έχει σκαρώσει μέχρι στιγμής. Μεταδότης σκακιστικών κινήσεων! Έτσι έχει ονομάσει την τελευταία του εφεύρεση ο πανέξυπνος Μάκης, ο οποίος είναι πολύ καλός στα ηλεκτρονικά, και σκοπεύει να τη χρησιμοποιήσει για να πάρουν με το φίλο του Πέτρο, το μεγάλο έπαθλο των δέκα χιλιάδων ευρώ του ετήσιου διεθνούς σκακιστικού τουρνουά Κρήτης!

Ο Μάκης θέλει οπωσδήποτε να δοκιμάσει την εφεύρεσή του, η οποία αποτελείται από δύο μηχανισμούς που στέλνουν και λαμβάνουν σήματα. Θα χρησιμοποιήσει όμως κάτι ακόμα. Ξέρει καλά ότι ένα σκακιστικό πρόγραμμα που κυκλοφορεί ευρέως τελευταία, νικά άνετα όλους τους ανθρώπινους αντιπάλους του. Δεν παίζει ποτέ εσφαλμένες κινήσεις και το πολύ πολύ να κάνει ισοπαλία με κάποιους πάρα πολύ δυνατούς σκακιστές, οι οποίοι θα πρέπει να μην κάνουν το παραμικρό λάθος στην παρτίδα. Το έχει αυτό το πρόγραμμα, και θα το χρησιμοποιήσει στην πονηριά του!

Ο φίλος του ο Πέτρος θα παίζει στο τουρνουά και θα του μεταδίδει, με έναν κρυμμένο στα παπούτσια του μηχανισμό, τις κινήσεις του αντιπάλου του με κωδικοποιημένο τρόπο. Αυτός θα βρίσκεται σπίτι του και θα τροφοδοτεί με τις κινήσεις αυτές το σκακιστικό πρόγραμμα. Το πρόγραμμα θα απαντά. Και αυτός θα αναλαμβάνει να μεταδίδει στο μηχανισμό του Πέτρου, τις απαντήσεις του προγράμματος. Ο Πέτρος θα νοιώθει στα πόδια του υπό μορφή ηλεκτρικών ρευμάτων κάποια σήματα. Θα τα αποκωδικοποιεί και θα παίζει στη σκακίερα τις κινήσεις που θα υποδεικνύει το πρόγραμμα. Όλα με τηλεχειρισμό! Ουσιαστικά οι αντίπαλοι του Πέτρου θα παίζουν με αντίπαλο ένα πανίσχυρο πρόγραμμα!

Για να έχουν τη συνείδησή τους ήσυχη, οι δύο φίλοι υποσχέθηκαν

μεταξύ τους, αν κερδίσουν το χρηματικό έπαθλο , να το δώσουν πίσω κάποια μέρα σ' αυτόν που θα βγει δεύτερος στο τουρνουά. Όμως η πονηριά έπρεπε να δοκιμαστεί!

Ο Μάκης βρίσκεται τώρα σπίτι του, μαζί με το φίλο του.

«Λοιπόν επαναλαμβάνω, Πέτρο. Με το μεγάλο δάχτυλο του αριστερού ποδιού σου, θα πατάς για το γράμμα, και με το μεγάλο δάχτυλο του δεξιού σου ποδιού θα πατάς για τον αριθμό».

«Πρώτη φορά στην ιστορία που ένας σκακιστής θα παίζει τις κινήσεις του με τα πόδια!» λέει γελώντας ο Πέτρος. «Κι αν με καταλάβουν, Μάκη;»

«Στη χειρότερη περίπτωση, θα σε πετάξουν με τις κλωτσιές έξω», απαντά γελώντας ο Μάκης ενώ κι ο Πέτρος σκάει στα γέλια, καθώς φαντάζεται μια τέτοια σκηνή.

«Μα καλά, δε θα ψυλλιαστούν τίποτα όταν προς το τέλος του τουρνουά θα έχω μόνο νίκες, και άντε μια δυο ισοπαλίες με καλούς παίκτες; Εδώ ακριβώς έχω μια ανησυχία».

«Εε, και να υποψιαστεί κανείς κάτι, δε θα μπορεί να διακρίνει και ν' αποδείξει τίποτα. Και άρα θα του φύγει η υποψία. Εξάλλου μην ξεχνάμε ότι είσαι και καλός σχετικά σκακιστής. Όλοι θα το περάσουν για μια καλή σου περίοδο, που είσαι σε ιδιαίτερη σκακιστική φόρμα».

«Ωραία μας τα λες. Αλλά εσύ Μάκη θα είσαι μακριά απ' το χορό. Αν γίνει καμιά στραβή και ξεμασκαρωθώ, θα γίνω ρεζίλι!»

Περνούν οι μέρες. Το ετήσιο διεθνές σκακιστικό τουρνουά που ξεκίνησε πριν μια εβδομάδα περίπου στα Χανιά, βαίνει προς το τέλος του. Συμμετέχει κι ο Πέτρος. Κι όλα πηγαίνουν ρολόι όπως τα έχει προβλέψει ο απίθανος φίλος του!

Σήμερα, τελευταία μέρα του τουρνουά, παίζεται ο έβδομος και τελευταίος γύρος του τουρνουά. Ο πιο κρίσιμος! Ο Ρώσος γκραν-μετρ Πσαράκοφ και ο δεκαπεντάχρονος Πέτρος είναι οι μόνοι που έχουν από έξι νίκες μέχρι στιγμής. Μεταξύ τους θα κρινόταν λοιπόν ο νικητής! Από την έκβαση της παρτίδας τους!

Η παρτίδα έχει ήδη προχωρήσει αρκετά. Ο Ρώσος σκακιστής

κοιτάζει απελπισμένος τη σκακιέρα μην πιστεύοντας αυτά που βλέπει μπροστά του. Η θέση του γίνεται ολοένα και χειρότερη. Ο μικρός παίζει πάντα πολύ ισχυρές κινήσεις! "Πώς τις βρίσκει; Μήπως χρησιμοποιεί κάποιο τέχνασμα;" Αυτά αναρωτιέται ο Ρώσος και οι υποψίες του για κρυφή χρήση σκακιστικού προγράμματος από το μικρό αντίπαλό του ενισχύονταν. Όμως δεν μπορεί να διακρίνει τίποτα ύποπτο ώστε να τις επιβεβαιώσει!

Ύστερα από μισή ώρα, η παρτίδα τελειώνει. Ο Ρώσος γκραν-μετρ εγκαταλείπει. Χαμογελώντας, απλώνει το χέρι του προς το μικρό αντίπαλό του δίνοντάς του συγχαρητήρια.

Τα έπαθλα δίνονται αμέσως μετά. Τα χειροκροτήματα πέφτουν βροχή για το Πέτρο. Όμως αυτός θέλει το συντομότερο να τελειώσει η φέστα και να φύγει. Και κάποια στιγμή μετά τις απονομές των βραβείων, δεν πάει στο μπουφέ με τα φαγητά, αλλά βγαίνει απ' την αίθουσα και παίρνει το ποδήλατό του να φύγει. Ίσα ίσα που προλαβαίνει ένας φωτογράφος να τον πάρει μια φωτογραφία πάνω στο ποδήλατο.

Ο εργοστασιάρχης της μεγάλης μονάδας παραγωγής ποδηλάτων IDEON Νίκος Λαβέρδος κάθεται αναπαυτικά στην πολυθρόνα του γραφείου του και διαβάζει εφημερίδα καπνίζοντας. Σε μια στιγμή γυρίζει προς το γραμματέα του που κάθεται πιο πέρα σε ένα άλλο γραφείο.

«Θανασάκη μου, νομίζω ότι είμαστε πολύ τυχεροί. Κοίτα να δεις που το παιδί αυτό έχει δικό μας ποδήλατο! Μα και βέβαια IDEON θα έχει. Όλα τα έξυπνα παιδιά IDEON αγοράζουν. Όχι τα χαζοποδήλατα που πουλάει ο ανταγωνισμός! Λοιπόν, σου είπα σίγουρα ότι θα έρθει;»

«Ναι, κύριε διευθυντά. Η ώρα είναι έντεκα και για τώρα έχουμε κανονίσει το ραντεβού».

Το τηλέφωνο του ιδιαίτερου γραμματέα χτυπά. Είναι η γραμματέας από το διπλανό γραφείο και ειδοποιεί ότι κάποιο παιδί έχει έρθει.

«Στείλ' το μέσα, Στέλλα», της λέει ο Θανάσης κλείνοντας ενώ γυρνά προς τον εργοστασιάρχη. «Κύριε διευθυντά, το παιδί έρχεται».

«Εντάξει, Θανασάκη».

Ο εργοστασιάρχης ισιώνει τα γυαλιά του και καρφώνει το βλέμμα του στην πόρτα. Είναι πολύ περίεργος να δει αυτό το παιδί το οποίο διαθέτει περισσότερο μυαλό, υποτίθεται, από κορυφαίους σκακιστές.

Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται ο Πέτρος συνοδευόμενος από τη Στέλλα. Ο εργοστασιάρχης δεν περιμένει καθιστός. Σηκώνεται και με βλέμμα θαυμασμού και απορίας προχωρά και χαιρετά εγκάρδια τον Πέτρο.

«Καταρχήν συγχαρητήρια για τη μεγάλη σου επιτυχία. Το ξέρεις ότι σ' όλες τις εφημερίδες έγινες είδηση;»

Ο Πέτρος κοιτάζει στα μάτια τον εργοστασιάρχη. Του φαίνεται αρκετά συμπαθητικός.

«Ευχαριστώ, κύριε Λαβέρδο. Απλά, ίσως ήταν τυχαίο το γεγονός».

«Ποιο τυχαίο; Διάβασα ότι όλοι οι αντίπαλοί σου ήταν πολύ ισχυροί παίκτες. Δεν είναι δυνατόν να τους νίκησες όλους αυτούς τυχαία. Μπράβο σου! Αλλά ξέρεις τι με συγκίνησε εμένα επίσης; Ότι έχεις ποδήλατο της εταιρίας μου, δηλαδή IDEON».

Ο Πέτρος χαμογελά. Θυμάται τη φωτογραφία στις εφημερίδες που είναι με το ποδήλατό του.

«Είναι καλά τα ποδήλατά σας, γι' αυτό και τα προτιμώ πάντα. Αυτό που είδατε στις εφημερίδες, είναι το τρίτο μου IDEON».

Ο εργοστασιάρχης νοιώθει μια μεγάλη επιβράβευση σ' αυτή τη φράση του Πέτρο. Σχεδόν συγκινημένος απαντά:

«Λοιπόν, Πέτρο, φεύγοντας να ξέρεις ότι είσαι ήδη κάτοχος και τέταρτου ποδηλάτου της IDEON! Σ' το χαρίζω. Το αξίζεις. Άσχετα που θα καταλήξει η συζήτησή μας. Νομίζω ότι σε ενημέρωσε ο γραμματέας μου, ότι θα ήθελα διαφημιστική συνεργασία μαζί σου. Αν, βέβαια, το επιθυμείς κι εσύ».

«Δε θέλω και τέταρτο ποδήλατο, κύριε Λαβέρδο. Ευχαριστώ. Μου αρκεί αυτό που έχω».

«Όχι, όχι, θα το πάρεις. Άσε τις ευγένειες τώρα. Ξέρεις να εκτιμήσεις, εσύ, τα ποδήλατά μας. Όπως ξέρεις, εμείς εδώ δεν τσιγκουνευόμαστε τα υλικά. Κατασκευάζουμε τα καλύτερα ποδήλατα. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο με χαροποιεί το γεγονός, ότι ο μικρός φοβερός σκακιστής, που αναφέρουν όλες οι εφημερίδες, κυκλοφορεί με ποδήλατο της εταιρίας μου. Αυτό κι αν είναι ικανοποίηση!»

Ο εργοστασιάρχης και ο Πέτρος είναι ακόμα όρθιοι ενώ η Στέλλα κι ο Θανάσης παρακολουθούν αμίλητοι. Η Στέλλα σιγά σιγά αποτραβιέται. Ο εργοστασιάρχης γνέφει στον Πέτρο να κάτσει και πηγαίνει κι αυτός και

κάθεται στη πολυθρόνα του. Η διαπραγμάτευση ξεκινά. Ο εργοστασιάρχης δίνει στον Πέτρο κάποια παραδείγματα διαφημιστικών συμβολαίων, ενώ ο Πέτρος ακούει προσεκτικά.

Ξαφνικά η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται ένα όμορφο δεκαπεντάχρονο κορίτσι.

«Καλώς την κοπέλα μου», λέει ο εργοστασιάρχης και ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίζεται στα χείλη του. «Πέτρο, η κόρη μου Δέσποινα».

Η κοπέλα πλησιάζει στο γραφείο. Γνώριζε ότι εκείνη τη στιγμή ο πατέρας της είχε συνάντηση με το παιδί αυτό, που είχε αναδειχθεί νικητής στο σκακιστικό τουρνουά της Κρήτης και θέλει να το γνωρίσει από κοντά.

Ο Πέτρος σηκώνεται και χαιρετά.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Δέσποινα».

«Κι εγώ επίσης», απαντά η κοπέλα. «Αλλά ας μην ενοχλώ. Νόμιζα, μπαμπά, ότι είσαι μόνος».

«Δεν πειράζει, Δέσποινα. Σου έχω πει ότι εσύ ειδικά μπορείς να μπαينوβγαίνεις όποτε θες εδώ μέσα».

Η Δέσποινα χαμογελά και απομακρύνεται προς την πόρτα.

Η συζήτηση του Πέτρου και του εργοστασιάρχη κυρίου Λαβέρδου συνεχίζεται. Ο Πέτρος κατορθώνει να κάνει τη διαπραγμάτευση που θέλει. Ο εργοστασιάρχης είναι πολύ ανεκτικός.

Αρχές καλοκαιριού, και η κατασκήνωση ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ λίγο έξω απ' τα Χανιά, φιλοξενεί παιδιά απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας. Ακόμα και από το Νομό Χανίων, απ' όπου ήταν ο Πέτρος και η παρέα του. Είχαν περάσει πολύ όμορφα πέρυσι στην ίδια κατασκήνωση και ξαναπήγαν φέτος. Ο Πέτρος είναι βέβαια λίγο πιο διάσημος από πέρυσι. Όλα τα παιδιά της κατασκήνωσης τον γνωρίζουν, καθώς πριν δυο εβδομάδες έκανε τη μεγάλη του νίκη στο τουρνουά σκάκι.

Αρχίζει να διαδίδεται στην κατασκήνωση ότι κάτι θέλει να πει ο Πέτρος στα παιδιά. Ορίζεται και διαδίδεται αστραπιαία ο τόπος και η ώρα της συνάντησης, μεταξύ των μεγαλύτερων παιδιών της κατασκήνωσης και τη συμφωνημένη ώρα, είναι όλοι εκεί! Η περιέργεια δεν αφήνει κανέναν να λείψει. Η συνάντηση γίνεται σε ένα υπαίθριο μέρος. Βρίσκουν όλοι από μια πέτρα και κάθονται.

Ο Πέτρος σηκώνεται πάνω και κοιτάζει ολόγυρα τα παιδιά. Γύρω στα εβδομήντα είναι.

«Φίλοι, ευχαριστώ που ήρθατε», αρχίζει. «Το όνομά μου είναι Πέτρος. Κάποιους από σας τους ξέρω και με ξέρουν. Τους περισσότερους δε σας ξέρω, αλλά ελπίζω με τον καιρό να σας γνωρίσω καλύτερα. Όλοι έχετε, βέβαια, την περιέργεια να ακούσετε τι έχουμε εδώ να πούμε. Όλα αυτά πάντως που θα πω και εγώ και κάποια άλλα παιδιά, που θα πάρουν το λόγο, να ξέρετε ότι είναι ιδέες και σκέψεις όλης της παρέας μου. Απλώς ανάλαβα να πάρω πρώτος το λόγο».

Η περιέργεια έχει ανέβει στο κατακόρυφο. Όλοι έχουν στραμμένα τα μάτια τους στον Πέτρο. Και όλοι πιστεύουν ότι κάτι για σκάκι θα τους πει. Μήπως κάποιο μυστικό, κάποιο κόλπο που ξέρει για να κερδίζει; Πέφτουν έξω.

«Ακούστε λοιπόν», συνεχίζει ο Πέτρος. «Τι θα λέγατε αν δημιουργούσαμε μια αγαπημένη ομάδα νέων παιδιών απ' όλη την Ελλάδα; Όπως ξέρετε, εδώ σ' αυτήν την κατασκήνωση έρχονται παιδιά από παντού. Και θα σκεφτείτε, βέβαια, αυτή η ομάδα τι σκοπούς και στόχους θα έχει; Αυτό που σκεφτήκαμε με την παρέα μου, είναι ότι ο κυριότερος σκοπός αυτής της ομάδας θα έπρεπε να είναι η δημιουργική δράση. Και πρωτίστως δράση που να κάνει τη φαντασία μας πραγματικότητα! Όπως ξέρετε, εμείς οι νέοι διαθέτουμε πολύ περισσότερη φαντασία και κάνουμε πάρα πολλά όνειρα, σε σχέση με τους μεγάλους. Αλλά δεν έχουμε τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουμε αυτά τα όνειρα για διάφορους λόγους. Μας εμποδίζει αφάνταστα το κατεστημένο των μεγαλύτερων με τους στρωμένους δρόμους του και με τις πολλές ταμπέλες "Απαγορεύεται". Αν όμως εργαστούμε συντονισμένα, μπορούμε να πετύχουμε πολλά!»

Ο Πέτρος παίρνει μια ανάσα και συνεχίζει:

«Όλοι εμείς είμαστε νέοι, έχουμε όλη τη ζωή μπροστά μας και όλοι έχουμε μέσα μας τη νεανική φλόγα. Δεν είναι κρίμα πράγματι να μην την αξιοποιήσουμε όπως θέλουμε εμείς, αλλά να την αφήσουμε να τη χρησιμοποιήσουν οι μεγάλοι όπως αυτοί νομίζουν;

Δεν είναι κρίμα να αφήσουμε τη νεανική μας φλόγα να χαθεί στους ίδιους δρόμους των μεγάλων, σύμφωνα με τα συμφέροντά τους, και σύμφωνα με τις δικές τους προκαταλήψεις; Καλύτερα δε θα ήταν να

χρησιμοποιήσουμε όλες μας τις δυνάμεις για εμάς και τα όνειρά μας; Δε νομίζετε κι εσείς ότι είναι δικαίωμά μας να ζήσουμε τη ζωή που φανταζόμαστε και ονειρευόμαστε; Πολλά μπορεί κανείς εδώ να σκεφτεί και να πει.

Το κυριότερο θέμα είναι η προστασία του περιβάλλοντος. Αν αφήσουμε τους μεγάλους να συνεχίσουν όπως μέχρι τώρα, θα καταστραφεί ίσως κι ολόκληρος ο πλανήτης κάποια στιγμή, απ' τη φιλαργυρία τους. Η εκμετάλλευση που γίνεται εις βάρος της φύσης είναι εγκληματική. Τα δάση και η φύση καταστρέφονται, τα ζώα έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, οι θάλασσες δεν έχουν ψάρια πια εξαιτίας των άπληστων εταιριών με τα μεγάλα αλιευτικά κι ο αέρας είναι παντού μολυσμένος. Στο κλίμα της γης, του έχουν αλλάξει τα φώτα και όλοι γνωρίζουμε τις συνέπειες με τις τόσες φυσικές καταστροφές! Θα μπορούσαμε και σε αυτόν το τομέα να αναλάβουμε δράση. Ας σταματήσω όμως εδώ, για να πάρει το λόγο κι ο Μάκης να πει κι αυτός κάποια πράγματα».

Σηκώνεται ο Μάκης χαμογελώντας, πλησιάζει τον Πέτρο και στέκεται δίπλα του.

«Γεια σας κι από μένα, παιδιά», λέει. «Είμαι ο Μάκης, φίλος του Πέτρου. Πρέπει να ξέρετε ότι η νίκη του Πέτρου πριν δυο εβδομάδες, για μένα συμβολίζει μια νίκη των νέων απέναντι στους μεγάλους. Μια νίκη της νεανικής εξυπνάδας, απέναντι σε πολύ γερά μυαλά κάποιων μεγάλων. Το ίδιο θα μπορούσε να γίνει και σε άλλους τομείς της ζωής. Δε θέλω να κατηγορήσω τους μεγάλους ούτε κανέναν, αλλά το σίγουρο είναι ότι τα έχουν κάνει θάλασσα και ζουν σ' έναν απίστευτο χαβιά! Όπως ήδη σας είπε ο Πέτρος, θέλω κι εγώ να πειστείτε ότι πράγματι είναι δικαίωμά μας να χαράζουμε εμείς οι ίδιοι το μέλλον μας αρνούμενοι τους διάφορους ανόητους δρόμους που μας προτείνουν οι μεγάλοι!»

Ο Μάκης κοιτάζει γύρω όλα τα παιδιά, παίρνει μια βαθιά ανάσα και συνεχίζει:

«Συνήθως οι νέες γενιές ακολουθούν τυφλά τις παλιές. Όμως, ας πούμε ότι κάνουμε ένα πείραμα. Και ότι απ' την ηλικία που είμαστε τώρα, περίπου δεκατεσσάρων και δεκαπέντε χρονών είμαστε όλοι εδώ, παίρνουμε τις πρωτοβουλίες που εμείς θεωρούμε σωστές, χαράσσοντας από τώρα μόνοι το μέλλον μας και απορρίπτοντας αποφασιστικά κάποιες αξιοκαταφρόνητες συνήθειες, που

προσπαθούν οι μεγαλύτεροι να μας επιβάλουν. Δε σας φαίνεται αρκετά ελκυστική μια τέτοια πρόταση; Και όπως εμάς, μας ενθουσίασε, έτσι θέλω να πιστεύω ότι θα ενθουσιάσει και σας. Βέβαια, λίγα άτομα μόνο τους, δεν μπορούν να κάνουν και πολλά πράγματα. Φανταστείτε όμως ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας της Ελλάδας, γερά συσπειρωμένο γύρω από τα ιδανικά του και τα όνειρά του, που να μην μπορεί κανείς να του φέρει αντίσταση!»

Ο Μάκης έχει έναν μεγάλο τόνο ενθουσιασμού στη φωνή του.

«Θα μου πείτε, τι ακριβώς στόχους και όνειρα θα επιδιώξουμε; Υπάρχουν τόσα και τόσα. Διαφέρουν από τον ένα νέο στον άλλο. Το σίγουρο είναι ότι σε όλους εμάς τους νέους δεν αρέσει αυτή η απληστία των μεγάλων, που είναι η κυριότερη πληγή της σύγχρονης εποχής. Αυτή είναι κυρίως που προκαλεί τόσα κακά στον πλανήτη, αλλά και στις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων. Προσπαθήσετε να καταλάβετε τις ιδέες μιας μελλοντικής μας ομάδας, στην άρνησή μας να αποδεχθούμε μια τέτοια κατάσταση! Μιας ομάδας που θα αρνιόταν να αποδεχθεί τις ανόητες αξίες του κατεστημένου και που με ενθουσιασμό και ορμή θα χτίσει το δικό της κόσμο κάνοντας τα όνειρά της πραγματικότητα!

Υπάρχουν, βέβαια, και πολλά άλλα που θα μπορούσαμε να επιδιώξουμε. Αυτό είναι όμως δευτερεύον ζήτημα και αυτό στο οποίο πρέπει να συμφωνήσουμε, είναι να ξεκινήσει η ομάδα. Δεν μπορεί κανείς, πιστεύω, να φανταστεί και να προβλέψει τα οφέλη που θα έχουμε από μια τέτοια συσπείρωση. Η Αναστασία, η αδερφή μου, έριξε προχτές μια καταπληκτική ιδέα. Αλλά ας την αφήσουμε να μας μιλήσει η ίδια».

Χωρίς να σηκωθεί η Αναστασία λέει διστακτικά:

«Μάκη, συνέχισε εσύ και πες την ιδέα. Το ίδιο κάνει».

«Όχι, όχι, έλα Αναστασία, ας μιλήσει κι ένα κορίτσι. Εξάλλου δική σου ιδέα ήταν».

Το δεκατετράχρονο κορίτσι σηκώνεται και πηγαίνει και στέκεται θαρρετά δίπλα στον αδερφό της.

«Γεια σας κι από μένα, παιδιά. Είμαι η Αναστασία. Εε, απλά μια ιδέα έριξα, η οποία ίσως θα μπορούσε να εφαρμοστεί. Όπως ξέρετε, ο Πέτρος ήταν να συνάψει διαφημιστικό συμβόλαιο με την εταιρία ποδηλάτων IDEON. Του είπα να δοκιμάσει να ζητήσει από την IDEON

την εξής αμοιβή: να έχει το δικαίωμα να αγοράζει όσα ποδήλατα θέλει από την εταιρία αυτή με 50% έκπτωση, δηλαδή στη μισή τιμή. Έτσι όποιος από τους φίλους του Πέτρου θα ήθελε ποδήλατο, θα μπορούσε να το έχει στη μισή τιμή!»

Τα παιδιά ακούν με μεγάλο ενδιαφέρον την Αναστασία, η οποία συνεχίζει:

«Το συζήτησε ο Πέτρος με τον ιδιοκτήτη της IDEON, ο οποίος δέχθηκε, ακόμα και όταν ο Πέτρος του εξήγησε ότι θα αγοράζει ποδήλατα και θα τα δίνει σε φίλους. Και μάλιστα συμφώνησε τα έξοδα μεταφοράς του ποδηλάτου, να βαρύνουν την IDEON η οποία αναλαμβάνει να τα στέλνει στους προορισμούς των φίλων του Πέτρου. Αν τώρα ξαφνικά οι φίλοι του Πέτρου είναι πάρα πολλοί, αυτό ίσως παραξενέψει την εταιρία. Αλλά να είστε σίγουροι ότι χαμένοι δεν είναι. Υπολογίζω ότι το κόστος τους για ένα ποδήλατο είναι περίπου στο 30% της τιμής του. Έτσι αντί για 70% κέρδος, απλά θα βγάλουν λιγότερο. Όπως καταλαβαίνετε αυτό θα σήμαινε μια αρκετά μεγάλη οικονομία σε όλους μας».

Η Αναστασία παίρνει μια ανάσα, και κοιτάζει τριγύρω της τα παιδιά. Σαν να έχουν καταλάβει την ιδέα της. Στην πραγματικότητα, δεν την ενδιαφέρει και τόσο την ίδια το συγκεκριμένο θέμα της οικονομίας. Ο κυριότερος λόγος για τον οποίο το πρότεινε ήταν επειδή το έβλεπε σαν έναν ελκυστικό τρόπο προσέλκυσης μελών στην νέα τους ομάδα. Συμμετείχε σε κάποιες προκαταρκτικές συζητήσεις του αδερφού της και του φίλου του, Πέτρου, για την ιδέα σύστασης μιας ομάδας, ρίχνοντας αυτή την πρόταση. Ένα δόλωμα, δηλαδή, που όμως είχε αγνό σκοπό. Η Αναστασία συνεχίζει:

«Πάντως, άσχετα απ' αυτό το οικονομικό θέμα, εμένα προσωπικά με ενθουσιάζει πάρα πολύ η ιδέα για τη δημιουργία αυτής της νεανικής ομάδας. Δεν είναι συναρπαστικό να γνωρίζεται κανείς ξαφνικά με πάρα πολλά παιδιά απ' όλη την Ελλάδα; Και δεν είναι συναρπαστικό να σκέφτεται κανείς ότι σε πάρα πολλά όνειρά του, τώρα έχει μια ολόκληρη ομάδα δίπλα του; Φανταζόσαστε για παράδειγμα να συμφωνήσουμε όλοι κάθε φορά που γίνεται καταστροφή στη φύση από βλαβερές δραστηριότητες του ανθρώπου, όπως μόλυνση θάλασσας να απέχουμε όλοι μαζικά απ' τα σχολεία; Ή φανταστήκατε να απαιτήσουμε

μαζί τις μειώσεις τιμών σε κάποια προϊόντα, όπως παιχνίδια, σοκολάτες και να μην τα αγοράζει κανείς, έως ότου ικανοποιηθεί το αίτημά μας από τις αντίστοιχες εταιρίες που τα πωλούν; Αν είμαστε πολλοί, μπορούμε να πετύχουμε πολλά και να φέρουμε τα πάνω κάτω!»

Γελούν όλοι. Η Αναστασία γελά τελευταία και συνεχίζει:

«Ναι! Γιατί να εκμεταλλεύονται τις παιδικές επιθυμίες; Καλά δε μιλάω; Μου τη δίνουν αυτές οι διαφημίσεις στην τηλεόραση, που με ύπουλο τρόπο μας κάνουν να επιθυμούμε άχρηστα στην ουσία πράγματα, ώστε κάποιοι έξυπνοι να μας εκμεταλλεύονται. Οι ασυνείδητοι αυτοί κύριοι, κοιτούν μόνο το χρήμα τους και δε βλέπουν ότι με την υπερκατανάλωση ο κόσμος πάει από το κακό στο χειρότερο!

Βέβαια, το ζητούμενο είναι όσο γίνεται μεγαλύτερη συμμετοχή στην ομάδα, αλλά θέλω να πιστεύω ότι θα γίνει κι αυτό με τον καιρό. Και αυτό το θέμα με το περιβάλλον στο οποίο αναφέρθηκε ο Πέτρος, ίσως είναι το πιο σημαντικό. Τι θα λέγατε εάν γινόμασταν ένα είδος τιμωρών για όσους καταστρέφουν τη φύση για οικονομικούς σκοπούς; Δεν έχουν καταντήσει αηδιαστικές οι μεγάλες εταιρίες που είναι υπεύθυνες για τις καταστροφές στο περιβάλλον;»

Παίρνει ξανά το λόγο ο Πέτρος.

«Φίλοι μου. Με τα λόγια της Αναστασίας, ίσως μπήκατε περισσότερο στο νόημα. Έδωσε καλά παραδείγματα, όπου θα μπορούσαμε κυριολεκτικά να φέρουμε τα πάνω κάτω. Αλλά είναι πολλές οι ιδέες που ξεφυτρώνουν, αν γίνει πραγματικότητα η ομάδα μας αυτή. Ίσως επίσης τότε πάψει η τηλεόραση και το κομπιούτερ να μας απορροφούν. Θα είμαστε εμείς οι ίδιοι και η δράση μας μια ταινία. Μια ταινία πραγματική και όχι ψεύτικη, όπως αυτές που μας έχει φλομώσει η τηλεόραση. Εμείς θα γίνουμε οι πρωταγωνιστές της ζωής και δε θα περιμένουμε την τηλεόραση να μας τους δείξει. Εμείς θα είμαστε οι πραγματικοί ηθοποιοί και εμείς θα γράφουμε και θα εκτελούμε τα σενάρια. Ας δοκιμάσουμε, φίλοι μου, αυτήν την περιπέτεια!»

Ένα κορίτσι σηκώνεται.

«Παιδιά, μιλήσατε με τόσο ενθουσιασμό που εμένα με κερδίσατε αμέσως. Να σας πω επίσης ότι προσωπικά στην τηλεόραση βλέπω μόνο όταν έχει μουσική. Τίποτα άλλο! Και συχνά γράφω μόνη μου διάφορα, προσπαθώντας να εκφράσω έτσι τα όνειρά μου. Αν μου

προσφέρετε μια ελπίδα για τα όνειρά μου, δε θα μπορούσα με τίποτα να πω όχι στην πρόταση που μου κάνετε!»

Σηκώνεται κι άλλο ένα παιδί, ψηλό και γεροδεμένο.

«Λέγομαι Γιάννης και είμαι από Αθήνα. Κι εγώ δηλώνω αμέσως ότι είμαι μέσα. Είναι πραγματικά φοβερή η ιδέα. Ακόμα και αν δεν υπάρξει η συμμετοχή που θα θέλαμε, και μόνο η προσπάθεια αυτή, ενθουσιάζει! Και να πω και μια ιδέα σαν αυτές της Αναστασίας. Τι θα λέγατε αν κάναμε σε όλα τα σχολεία αποχή, μέχρις ότου οι διακοπές των Χριστουγέννων και του Πάσχα γίνουν διάρκειας ενός μήνα;»

«Ναιiiiiiii!» ακούγεται γελαστά από παντού.

«Επίσης, πολύ θα ήθελα να τοποθετήσω εκρηκτικά στα κτήρια μερικών άπληστων εταιριών που είναι υπεύθυνες για καταστροφές στο περιβάλλον ή να σπάσω μερικά αυτοκίνητα των στελεχών τους», συνεχίζει χαμογελώντας ο Γιάννης και τα παιδιά χαμογελούν κι αυτά.

Ο Πέτρος παίρνει ξανά το λόγο.

«Σαν να μου φαίνεται ότι όλοι εδώ είμαστε μέσα στην ιδέα. Ένα βασικό πράγμα που λείπει όμως, είναι η ονομασία της νέας μας ομάδας. Κάντε προτάσεις!»

«Ιππότες της φύσης», λέει ο Μάκης.

«Τιμωροί», φωνάζει ο Γιάννης

«Όνειρο», φωνάζει μια μικρή κοπελίτσα.

«Άγγελοι της φύσης», μια άλλη.

«Δημιουργοί του μέλλοντος», ακούγεται από πιο πίσω.

«Νέοι ορίζοντες», ακούγεται άλλη φωνή.

«Αστέρια», φωνάζει η Αναστασία, η αδερφή του Μάκη.

«Μικροί Επαναστάτες», φωνάζει η Κωνσταντίνα η κολλητή της Αναστασίας.

Σταματούν να προτείνουν άλλα ονόματα.

«Λοιπόν», λέει ο Πέτρος «για να τελειώνουμε, θα γίνει ψηφοφορία. Θα πάρουμε όλοι από ένα χαρτάκι και θα γράψουμε το όνομα που θέλει ο καθένας. Ότι επιθυμεί η πλειοψηφία, αυτό θα είναι και το τελικό όνομα της ομάδας μας».

Έτσι και γίνεται. Ο Μάκης παίρνει το λόγο μετά την καταμέτρηση για να ανακοινώσει το αποτέλεσμα:

«Δόθηκαν εβδομήντα εφτά χαρτάκια. Και στα εβδομήντα εφτά βρέθηκε γραμμένο: Μικροί Επαναστάτες!»

Ένα βουητό ευχάριστης έκπληξης, επιδοκιμασίας και χειροκροτημάτων είναι η απάντηση στα λόγια του Μάκη.

Οι εξελίξεις των Μικρών Επαναστατών ήταν ραγδαίες! Ο αριθμός τους αύξανε κάθε μέρα! Τα μέλη του Συλλόγου Νέων, όπως ονομάζονταν επισήμως, αυξάνονταν με γοργούς ρυθμούς. Το όνομα Μικροί Επαναστάτες το χρησιμοποιούσαν μόνο μεταξύ τους.

Αρχικά γίνονταν δεκτά ως νέα μέλη, κορίτσια και αγόρια ηλικιών δεκατέσσερα και δεκαπέντε χρονών περίπου και δεν επιτρεπόταν να μνηθούν άλλες ηλικίες. Προς τα κάτω, για το λόγο μιας κάποιας ανωριμότητας, και προς τα πάνω για το λόγο ότι έπρεπε να μπει οπωσδήποτε κάποιο επάνω όριο ηλικίας. Με τον καιρό το θέμα αυτό επαναπροσδιορίστηκε σαφέστερα.

Πολλά ήταν τα παιδιά που ήθελαν να γίνουν μέλη σε αυτόν τον περίφημο Σύλλογο Νέων του Πέτρου και όχι μόνο για τα πλεονεκτήματα που αποκτούσαν στις αγορές ποδηλάτων. Σιγά σιγά μάθαιναν περισσότερα για τις δράσεις της νέας ομάδας τους και οι παλαιότεροι αναλάμβαναν να μυήσουν τα νέα μέλη.

Οι δραστηριότητες ήταν πολλές. Από χορό και μουσική, μέχρι θέματα υπολογιστών ή θέματα περιβάλλοντος. Επίσης οι εισφορές όλων των μελών σε χρήματα αλλά και η σημαντική χειρωνακτική προσπάθεια όλων, επέτρεψαν να χτιστεί και το εντυπωσιακό κτήριο τους! Το κτήριο του Συλλόγου Νέων επισήμως, ή αλλιώς αρχηγείο, όπως το έλεγαν μεταξύ τους. Το αρχηγείο των Μικρών Επαναστατών! Και το αρχηγείο ακολούθησαν πολλά άλλα κτήρια σε όλη την Ελλάδα.

Η αλυσίδα, φίλος το λέει σε φίλο, λειτούργησε πολύ καλά στην προσέλκυση νέων μελών. Στον αρχικό ενθουσιασμό των νέων μελών προστίθετο κάποια στιγμή ένα ισχυρό συναίσθημα θαυμασμού για τη νέα ομάδα στην οποία κι αυτοί τώρα ανήκαν. Οι αρχές της ομάδας γίνονταν εύκολα δεκτές και η συμμετοχή τους στις δραστηριότητες ήταν όλο και πιο μεγάλη.

Και μετά την πρώτη μύησή τους σιγά σιγά ανακάλυπταν και την

άλλη, την κρυφή πλευρά της ομάδας τους. Μάθαιναν ότι αυτή είχε την ευθύνη πολλών χτυπημάτων τιμωρίας σε εταιρίες που ευθύνονταν για περιβαλλοντικές καταστροφές και αισθάνονταν δέος. Επειδή όμως κανείς δεν τα εξανάγκαζε σε τέτοιες δράσεις, κανένα δεν έφευγε. Αισθάνονταν ασφαλή σ' αυτήν τη νέα ομάδα τους, η οποία είχε πάρα πολλά μέλη απ' όλη την Ελλάδα. Εξάλλου γνώριζαν απ' τις ειδήσεις στην τηλεόραση και στις εφημερίδες ότι η δράση των Μικρών Επαναστατών είχε γενικά όλη την κοινή γνώμη μαζί της και δεν είχαν κανένα λόγο να αισθάνονται άβολα. Και η βασική αρχή να μη διαδίδεται το παραμικρό για την παράνομη δράση τους σε μεγαλύτερους και σε άτομα εκτός ομάδας, τηρούνταν ευλαβικά!

Το μόνο που ανέφεραν τα παιδιά στους γονείς τους, ήταν οι δραστηριότητες εκείνες για τις οποίες και οι γονείς δε θα είχαν καμία αντίρρηση. Όπως η ενεργή συμμετοχή σε ομάδες ενδιαφερόντων του Συλλόγου Νέων, στο χτίσιμο των κτηρίων τους, κτλ.

Δεν ανέφεραν όμως ότι κάθε μήνα κάνουν οικονομία τριάντα ευρώ από το χαρτζιλίκι τους, τα οποία έδιναν εισφορά στο νέο τους σύλλογο! Ο κίνδυνος να συγκρουστούν με τους γονείς σ' αυτό το θέμα ήταν μεγάλος. Έκαναν οικονομία συνήθως από τα ποσά που τους έδιναν οι γονείς κάθε πρωί στο σχολείο, αποφεύγοντας τις σχολικές καντίνες και ζητώντας από τη μητέρα τους να τους δίνει κάθε πρωί φέτες με μέλι ή κάτι άλλο για τα διαλείμματα. Η οικονομία που έκαναν είχε να κάνει όμως και με άλλους λόγους εκτός από την ανάγκη να συνεισφέρουν οικονομικά στη νέα τους ομάδα. Οι Μικροί Επαναστάτες τηρούσαν όλο και πιο συνειδητά κάποιες αντικαταναλωτικές αρχές!

Και κάποια μέρα ερχόταν για όλους η μεγάλη στιγμή της πρώτης επίσημης μύησης από κάποιο φίλο τους, ο οποίος ήταν ήδη μέλος στην δυναμική αυτή ομάδα των Μικρών Επαναστατών. Αργότερα γινόταν και η τελική μύηση στο αρχηγείο της ομάδας στα Χανιά. Αρκετά συχνά λοιπόν, ο λαμπερός ήλιος της Ελλάδας παρακολουθούσε τη μύηση ενός νέου Μικρού Επαναστάτη:

«Ορκίζομαι στη φιλία που έχω με το φίλο που στέκεται δίπλα μου, ότι όπως κοιταζόμαστε τώρα με αγάπη στα μάτια έτσι θα βλέπω με αγάπη

όλα τα μέλη της νέας μου ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Ποτέ δε θα περιφρονήσω και ούτε θα ζηλέψω σε κάτι, άλλα μέλη της ομάδας μου και πάντα θα δρω σε ενότητα μαζί τους.

Η δράση μας θα είναι δημιουργική, χτίζοντας έναν δικό μας κόσμο και γκρεμίζοντας πολλά πράγματα από τον παλιό που μου παραδίδουν οι μεγαλύτεροι. Θα τηρώ πάντα τις αρχές της ομάδας μου για εσωτερική καλλιέργεια του χαρακτήρα μου, αλλά και για εξωτερική δράση. Θα συμμετέχω ενεργά στην προσπάθεια της ομάδας μου να δημιουργήσει και να εδραιώσει νέες αξίες στον κόσμο που ζω, καθώς και στην προσπάθειά της να χτυπήσει τις δυο κυριότερες αξίες του κατεστημένου που είναι και οι κυριότερες αιτίες του κακού: τον εγωισμό και τη φιλαργυρία.

Δε θα εκθέσω ποτέ την ομάδα μου, φανερώνοντας τις δράσεις της σε άτομα που δεν ανήκουν σ' αυτήν. Επίσης δεσμεύομαι να...»

Ο νέος Μικρός Επαναστάτης έλεγε ακόμα μια φράση. Τη λεγόμενη τριπλή υπόσχεση.

Τέλος, το νέο μέλος έστρεφε το βλέμμα του προς τον ήλιο.

«Ήλιε, αστέρι φωτεινό, πρωταρχική αιτία της ζωής, εσύ που έχεις δει όλους τους όρκους των μελών της νέας μου ομάδας, ας είσαι ο μάρτυρας και του δικού μου όρκου!»

Ποτέ τσιγάρο! Το νέο μέλος δεσμευόταν να μην καπνίσει ποτέ. Αν τύχαινε και κάποιος είχε ήδη καπνίσει, δεσμευόταν να μην ξαναβάλει στο στόμα του τσιγάρο. Αυτή η τρεις φορές ανόητη συνήθεια, ανήκε στον κόσμο των μεγαλύτερων. Και η αρχή τους αυτή, συμβόλιζε την άρνησή τους να ακολουθήσουν τις πάρα πολλές ανόητες συνήθειες των μεγαλύτερων!

Ποτέ τυχερά παιχνίδια! Κάθε νέο μέλος δεσμευόταν να μην παίζει ποτέ σε τυχερά παιχνίδια. Αυτό αποτελούσε συμβολικά την άρνησή τους να στηρίζουν οικονομικά με κοροϊδίστικο τρόπο τον κόσμο των μεγάλων. Έλεγαν όχι, στο φόρο της βλακειάς!

Δύο νέοι φίλοι! Όλα τα νέα μέλη της ομάδας έπρεπε να φροντίσουν να μυήσουν κι αυτά με τη σειρά τους τουλάχιστον δυο φίλους τους! Το κόλπο αυτό, επινόηση του παμπόνηρου Μάκη, αποδείχθηκε φοβερό!

«...Επίσης δεσμεύομαι να μην καπνίζω ποτέ, να μην παίζω τυχερά παιχνίδια ποτέ, και ότι θα φέρω τουλάχιστον δυο φίλους μου στη νέα μου αυτή ομάδα!»

Αυτή ήταν η τριπλή υπόσχεση του νέου Μικρού Επαναστάτη!

Το παλιό μέλος που συμμετείχε στην πρώτη μύηση είχε και την ευθύνη να μεταδώσει κάπως στο νέο μέλος τις αρχές, τους σκοπούς και το πνεύμα της οργάνωσης των Μικρών Επαναστατών, καθώς επίσης και να του φανερώσει την "κρυφή πλευρά" της.

Οι παράνομες δράσεις διαδίδονταν πάντα με μεγαλύτερη προσοχή και δεν ήταν για κανέναν υποχρεωτική η συμμετοχή σε αυτές. Όμως τα αγόρια δήλωναν όλα έτοιμα για όλα, και έκαναν τις ζημιές τους όπου νόμιζαν ότι αξίζει τιμωρία: σε αυτοκίνητα ή σπίτια ανθρώπων που ήταν στελέχη εταιριών υπεύθυνων για περιβαλλοντικές καταστροφές, σε αυτοκίνητα ή σπίτια μεγαλεμπόρων, μεσιτών, τοκογλύφων και γενικά φιλάργυρων και ασυνείδητων ανθρώπων, αλλά και όπου αλλού θεωρούσαν ότι έπρεπε να τιμωρήσουν κάποιους. Ακόμα και με τον υπόκοσμο είχαν μπλέξει, καθώς είχαν χτυπήσει αυτοκίνητα γνωστών μικροεμπόρων ναρκωτικών! Πάντα οι δράσεις αυτές αποφασίζονταν και εκτελούνταν από πολλά παιδιά μαζί, γίνονταν εκ του ασφαλούς, με όλα τα μέτρα και με αρκετή προετοιμασία πληροφόρησης και εξάσκησης.

Κάποια στιγμή οι Μικροί Επαναστάτες αποφάσισαν να καταστρέφουν και κεραίες σε λόφους όχι μόνο για περιβαλλοντικούς λόγους. Ήταν γνωστό επιστημονικά ότι οι ισχυρές ηλεκτρομαγνητικές δέσμες που εξέπεμπαν, αποτελούσαν πρωταρχική αιτία ασθενειών. Κι όμως, κανείς αρμόδιος δεν παρέμβαινε! Το θέμα αποσιωπούνταν λόγω του ισχυρού κατεστημένου.

Εξάλλου η παθητική τηλεόραση αποτελούσε ένα είδος αντιπάλου της ενεργητικότητας ομάδας των Μικρών Επαναστατών. Με τις επικίνδυνες σειρήνες της, όχι μόνο προσκαλούσε ύπουλα πολλά παιδιά να σπαταλούν πολύ χρόνο μπροστά της, αλλά και μετέδιδε κάθε είδους ανόητα και αρνητικά μηνύματα.

Επίσης, οι εταιρίες κινητής τηλεφωνίας ή τηλεοπτικών και

ραδιοφωνικών σταθμών, εξάπλωναν με το έτσι θέλω τα δίκτυά τους, τοποθετώντας τις απαιτούμενες κεραιές αναμετάδοσης σε όποια πολυκατοικία ή λόφο ήθελαν, χωρίς να πολυρωτάνε κανέναν, χωρίς καθόλου σεβασμό στο περιβάλλον ή την υγεία των ανθρώπων και με μοναδικό κριτήριο το οικονομικό συμφέρον τους, πιστεύοντας ανόητα ότι αυτό που κάνουν λέγεται εξέλιξη. Έτσι λοιπόν οι Μικροί Επαναστάτες ανέλαβαν δράση. Συνήθως επέλεγαν να χτυπήσουν κεραιές σε μέρη όπου προηγουμένως υπήρχε φυσικό τοπίο που καταστράφηκε χάριν των κεραιών.

Κάποια στιγμή άρχισαν επίσης τις παραβιάσεις σε διάφορα υπολογιστικά συστήματα εταιριών στόχων. Ο ένας μουσέ τον άλλο σε τέτοια θέματα και δημιουργήθηκε σιγά σιγά ένα πανίσχυρο χάκερ κλαμπ. Συνήθως έκαναν φάρσες στις ιστοσελίδες των εταιριών-στόχων, αλλά συχνά επίσης έκαναν και ζημιές σε βάσεις δεδομένων. Πάντα οι στόχοι ήταν ένοχες εταιρίες, οι οποίες πράγματι δρούσαν αλόγιστα εις βάρος του περιβάλλοντος ή εις βάρος αθώων πολιτών.

ΜΙΚΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ήταν πάντα η υπογραφή των πράξεών τους! Και χαρτάκια με τ' όνομά τους εμφανίζονταν συχνά πεταμένα στον τόπο του "εγκλήματος". Κάποιες φορές, τα χαρτάκια αυτά στην πίσω μεριά τους είχαν κάποια κείμενα που αποτελούσαν ένα είδος προκήρυξης, όπου αναφέρονταν οι λόγοι του χτυπήματος.

Οι εισφορές χιλίων τετρακοσίων περίπου παιδιών τον πρώτο χρόνο, ήταν ικανές για να ετοιμαστεί το ιδιόκτητο κτήριό τους στα Χανιά. Εκεί έγινε και η πρώτη τους ετήσια συγκέντρωση. Όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτήν, δεν μπορούσαν να μη νοιώθουν περήφανα,

ικανοποιημένα και ενθουσιασμένα από την τρομακτική δυναμική της ομάδας τους! Με μεγάλη υπευθυνότητα, συζήτησαν για τις δράσεις και τις αρχές τους, που έλαμπαν από νεανικό φως και φαντασία!

Αυτή η πρώτη συγκέντρωση καθόρισε κάπως πιο λεπτομερώς το οργανωτικό πλάνο της ομάδας. Το αρχηγείο θα στεγαζόταν στα Χανιά, όπου ήταν ο αρχηγός τους ο Πέτρος, αλλά θα οργανώνονταν πυρήνες της ομάδας και σε πάρα πολλά άλλα σημεία της Ελλάδας, στα οποία ήδη είχαν αρχίσει να κατασκευάζονται κι άλλα δικά τους κτήρια. Η επικοινωνία μεταξύ τους καθορίστηκε να γίνεται βασικά μέσω οπακ, τα οπτικοακουστικά κανάλια του Ίντερνετ, πάντα με ιδιαίτερες προφυλάξεις και όχι μόνο όταν αναφέρονταν θέματα παράνομα. Στο αρχηγείο υπήρχε ο κεντρικός εξυπηρέτης υπολογιστής, ο οποίος εξυπηρετούσε όλη αυτήν την επικοινωνία και ο Μάκης βέβαια ήταν η καρδιά λειτουργίας αυτού του συστήματος. Εκτός από άριστος ηλεκτρολόγος και ηλεκτρονικός ήταν και ειδικός σε θέματα υπολογιστών. Και το αγαπημένο λειτουργικό σύστημα, όχι μόνο του Μάκη αλλά σχεδόν όλων των Μικρών Επαναστατών στα υπολογιστικά τους συστήματα, ήταν το Linux, καθώς ο μη κερδοσκοπικός χαρακτήρας του συμβάδιζε με το πνεύμα της οργάνωσής τους!

Στην πρώτη ετήσια συνάντηση, καθορίστηκαν οι τρεις βασικοί τομείς της ομάδας και ορίστηκαν υπεύθυνοι γι' αυτούς.

Το τμήμα Αρχών και Οργάνωσης, που θα το διηύθυνε η πανέξυπνη Αναστασία, η αδερφή του Μάκη.

Το τμήμα Οικονομικών, που θα το διηύθυνε ο Θανάσης από τη Θεσσαλονίκη, ένα παιδί με απίστευτα πολλές γνώσεις.

Το τμήμα Δράσεων, που θα το διηύθυνε ο Γιάννης, ένα πολύ δυναμικό παιδί από την Αθήνα.

Σε αυτό το τελευταίο τμήμα υπαγόταν και η παράνομη δράση των παιδιών, η οποία μετά από την πρώτη ετήσια συγκέντρωση απέκτησε έναν πιο συστηματικό και ιδιαίτερα προσεκτικό τρόπο. Τα ειδικά δίκτυα παρακολούθησης, πληροφόρησης και εκτέλεσης που στήνονταν από δεκάδες παιδιά, τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, ήταν πράγματι εντυπωσιακά! Με τον καιρό οι επιχειρήσεις ήταν όλο και πιο καλά οργανωμένες και πάντα, μέχρι τώρα, αποτελεσματικές!

Επίσης, στην πρώτη συγκέντρωση αποφασίστηκε, σχεδόν ομόφωνα, ο τρόπος λήψης των αποφάσεων από την ομάδα. Ένας τρόπος όχι απόλυτα δημοκρατικός, καθώς τα πιο νέα μέλη είχαν μόνο μία ψήφο, ενώ τα πιο παλιά μέλη είχαν περισσότερες ψήφους, ανάλογα με την εμπειρία τους μέσα στην ομάδα.

Κύλησε ένας ακόμα χρόνος. Πολλά πράγματα έγιναν, με σημαντικότερα τη ραγδαία αύξηση των μελών και την οικοδόμηση κι άλλων δικών τους χώρων σε ιδιόκτητα οικοπέδα σε όλη την Ελλάδα! Η εμπειρία των παλαιότερων μελών στις τεχνικές εργασίες από το χτίσιμο του αρχηγείου τους στα Χανιά, μεταδόθηκαν αστραπιαία σε όλους! Κατά την οικοδόμηση των άλλων κτηρίων τους, των αετοφωλιών τους όπως επίσης τις ονόμαζαν, χρειάστηκαν μόνο τους επιβλέποντες πολιτικούς μηχανικούς ή επιστάτες και ελάχιστους ακόμα ειδικευμένους εργάτες. Σχεδόν όλη η εργασία έγινε από τα ίδια τα παιδιά! Ο τεράστιος ενθουσιασμός τους, τους έδινε φτερά, όρεξη για μάθηση και δύναμη για δουλειά. Εξάλλου η οικονομία που έκαναν έτσι, ήταν πολύ μεγάλη!

Τα κτήριά τους είχαν πάντα σαν βασικό δομικό υλικό γερές πέτρες της περιοχής. Ήταν αποδεδειγμένα το πιο ανθεκτικό υλικό, αρκετά καλό μονωτικό και κυρίως υλικό που δε χρειάζεται αργότερα συντήρηση.

Κάτι που φρόντιζαν ιδιαίτερα, ήταν οι εξωτερικοί χώροι όλων των κτηρίων τους. Ήταν κομμάτια του παραδείσου, καθώς αποτελούσαν ένα πανέμορφο σύνολο δέντρων, κήπων και λουλουδιών. Τα παιδιά είχαν φυτέψει κάθε λογής δέντρα και ευωδιαστά λουλούδια γύρω από τα κτήριά τους κάνοντάς τα να μοιάζουν με μικρά παλάτια!

Στην δεύτερη ετήσια συνάντηση, αποφασίστηκε να σταλούν εκπρόσωποι και μάλιστα κάποιοι από αυτούς με κλήρωση στο αρχηγείο στα Χανιά. Δεν ήταν εξάλλου δυνατόν να χωρέσουν δεκαπέντε χιλιάδες περίπου άτομα στην κεντρική αίθουσα του αρχηγείου τους, όσο μεγάλη κι αν ήταν αυτή. Τόσοι είχαν γίνει σε δυο χρόνια!